

Η Σελίδα σου χλωμένη

ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ

"Αν έγινότανε σεισμός
Μικρή μου, γιά φαντάσου
Προτού νά γίνη, θάθελα
Νά βρισκόμην κοντά σου...
Καί ίσως μέ τό τράνταγμα
Τέτοιου σεισμού μεγάλου
Ίσως, ό ένας νά πέφτε
Στήν άγκαλιά τού άλλου !

"Αν ύποφέρεις όπως λές
"Απ' τό πολύ σου πάθος
Μικρή μου, τώρα θά σου πώ :
Ίσως δέν κάνεις λάθος.
Είσαι τό επίκεντρον σεισμού
Έτσι έγώ νοιίζω...
Είσαι τό επίκεντρον. Κι' έγώ,
...Αέρα κοπανίζω !

Μου' κάνεις τόν σεισμοπαθή
Στό λέω άνευ οίκτου
Πήρες άέρα τραγικό
Καί ύφος σεισμοπλήκτου...
Δέν σέ λυπάμαι φίλε μου
Καί τράβα στό καλό σου
Μέ τό σεισμό, έσάλευσε
Μονάχα τό μυαλό σου !

Μ' αυτά σου όλα τά πείσματα
Τί πές νά μέ πεθάνης ;
Τί μου μουγκρίζεις διαρκώς
Καί τόν... σεισμό μου κάνεις ;
Παιδί μου, μη σκοτώνεσαι
Δέν θά μέ συγκινήσεις
Έγώ 'μια... άντισεισμική
Καί ξέρω άπό... δ ο ν ή σ ε ι ς !

MIA

Από τα παιδιά

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

—Καί λές νά κατοικείται τό φεγγάρι ;
—Ασφαλώς.
—Καί θά 'ναι πολλοί οι κάτοικοί του ;
—Εκατομμύρια !
—Καί τι γίνονται αύτοί οι άνθρωποι όταν
τό φεγγάρι γίνεται μισό ;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

"Εκείνη : "Ο άντρας πού θά πάρω, θά είναι
Έξυπνος, ώμορφος, δυνατός.
"Εκείνος (συγκεκινημένος) : "Ω ! δεσποί-
νις... μέ κολακέυετε !...

ΛΟΓΟΣ ΑΠΟΠΟΜΠΗΣ

—Όστε έτσι ; Διώξατε τήν δακτυλογρά-
φο σας γιατί έκαμε μιά διαίρεσι χωρίς τήν
άδειά σας ;
—Ναί, μά τί είδους διαίρεσι ; Διαιρούσε
διαρκώς τά φιλιά της εις δύο, μεταξύ έμού
καί τού άρχιλογιστού μου !

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΖΩΟΛΟΓΙΑΣ

—Πές μου ένα ζών τετράποδο. Τάκη !
—Ο σκύλος.
—Άλλο ;
—Η γάτα !
—Άλλο ;
—Δυό κόττες !...

ΓΛΩΣΣΑ ΛΑΘΑΝΟΥΣΑ...

—Αξιότιμε κύριε, έγω τήν τιμήν να ζητή-
σω τήν προίκα της δεσποινίδος κόρης σας,
έχω καί άνευ χειρός !...

ΣΕΙΣΜΟΙ

Σεισμός λοιπόν κυρίες μου στής 'Αττικής τήν χώραν,
Τήν μεταμεσονύκτιον ίσως δευτέραν ώραν
έσεισθήκεν ή γή...
Οί 'Αθηναίοι έγιναν αὐτοστιγμει λαγοί
Μέ όρμην άκαταδάμαστον
Κί'έβγηκανε εις τās όδούς, φορούντες τās πυτζάμας των,

"Αγαπητές κυρίες μου, σεισμός πρωτοφανής
Κάθε κομψή κυρία μας καί κάθε δεσποινίς
Έκ θεμελίων εσεισθήκε — τό πράγμα είν' άπλούστατον
Καί πλείστες γάμο πέσανε κι'έσχισαν καί τή φούστα των.
"Όπερ σημαίνει βέβαια, όπως μαντεύετε όλοι
Πώς τού συζύγου τό ίσχυόν καί τάλαν πορτοφόλι
Νοιώθει πολύ κι' αισθάνεται καλά τούς άντικτύπους
Καί κατ' ούσίαν φυσικήν, αλλά καί κατά τύπους !

"Αγαπητές κυρίες μου, σεισμοί τρομακτικοί
Κοντά στον 'Ωρωπό
Καί στίς καρδιές των πίο πολλών, σεισμοί έρωτικοί
Σάν λένε τό σεισμοπαθές εκείνο «Σ' αγαπώ...»
Σεισμοί έδώ, σεισμοί εκεί. Στήν τόση μας χαλάδα
Τά ραντεβού τους οι σεισμοί τά δώσαν στήν 'Ελλάδα.
"Έξω, μάς λένε, καίγονται, εις τήν 'Ισπανία
"Ένας σεισμός πρωτοφανής κρατάει ένα χρόνο...
Καί εις τήν 'Ισπανία,
— Αυτό σας λέγω μόνο —
Δεύτερος χρόνος πέρασε καί τρίτος μπαίνει τώρα
Πού ένας σεισμός άνάστατη κρατά όλη τή χώρα.

ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Γνωρίζετε ότι...

... Είναι πολύ τής μόδας στό Παρίσι, τό κτένισμα —
—λα—κοκορεται γκρέκ; Τά μαλλιά περνιούνται σέ σού-
—βλα σάν πλεορώδες έντέρων, καί μιά άγκράφ σέ σχήμα
σώληνας συμπληρώνει τήν κουαφύρ !...

... ότι συνθίζεται πολύ στούς άγγλικούς γάμους — εις
τήν τάξι της άριστοκρατίας έννοείται — νά προσφέρονται
κόλλουβα; Πολλοί παραξενεύονται γι' αυτό, αλλά όταν
τά δοκιμάσουν, ζητάνε άμέσως τήν συνταγή άπό τή μα-
γείρισσα τού σπιτιού.

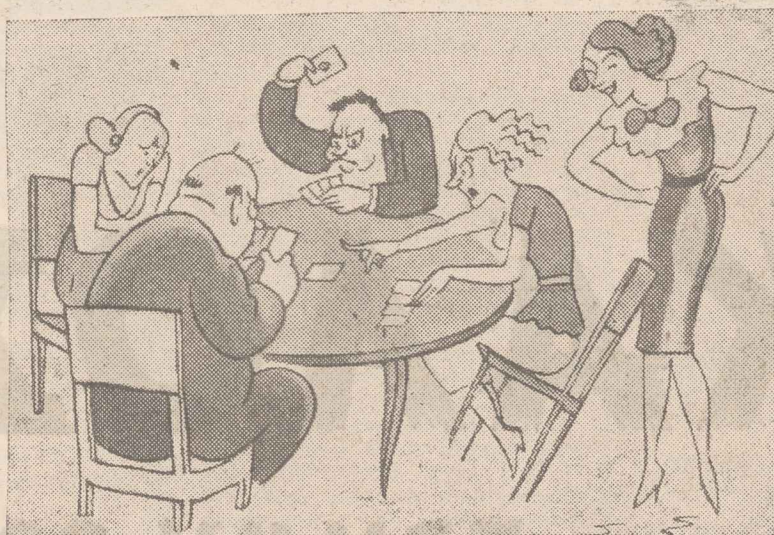
... ότι είναι τρέξ-άν-βόγκ κάθε κοιμή Βερολινέζα νά έχη
μαζί της άντι ένα σκυλάκι λουλού, μιά μικρή γκαμήλα-
λουλού ή ένα έλεφαντάκι-πεκινούα;

... ότι τό πίο μοντέρνο παιγνίδι στίς παριζιάνικες συναν-
τροφές, είναι τό «ταίμπουρ-πάρτυ». Αυτό τό «ταίμπουρ-
πάρτυ» παίζεται ως εξής:

Έχετε στήν τσέπη σας ένα κουτάκι μέ ταίμπούρια μαν-
τροσκόλου, καί κάθε λίγο καί λιγάκι άνοίγετε τό κουτί,
συλλαβάνετε ένα ταίμπούρι καί τό κολλάτε στήν ώραί-
τερη γυναικεία πλάτη της συντροφιάς. "Όποια κυρία έχει
στό τέλος τά περισσότερα ταίμπούρια, άνακηρύσσεται
βασίλισσα της καλλονής της συνανστροφής.

Η ΝΤΕΜΙ - ΜΟΝΤΑΙΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

— Παίζετε μέ λεφτά,
— "Ω... όχι!... Έτσι γιά διασκέδασι!...

ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ

Σάν σούπα : όχι ! σούφυγε
"Ο ένθουσιασμός
Καί στήν καρδιά σου έννοια
Πώς έγινε σεισμός...
Πώς δέν στό είπα πιά γλυκά
Μην είσαι πικραμένος :
Κανείς σεισμός δέν έρχεται
Προειδοποιημένος !

"Όλο μέ λόγια παλαβά
Πές νά μέ συγκινήσεις
Μά δέν μέ πιάνουν φίλε μου
Τέτοιου σεισμού δονήσεις...
Καί κάτι ακόμη θά σου πώ
Πδύ ίσως σ' έπελπίσει...
"Εγώ 'μια άπό τήν Κόρινθο
Καί έγω συνηθίσει !

Τί μου χτυπάς τήν πόρτα μου
Κι' ή γειτονιά νομίζει
"Ότι σεισμός, τό σπίτι μας
Μέ βιάσι, τό γκρεμίζει ;
"Αν θές νά κάνης τόν σεισμό,
Αυτά σ' άλλες περνάνε...
Καί βρές καμιά σεισμογενή
Καί ό,τι θέλεις κάνε !...

Σέ είδα πού έμυτρώσες
Κι' άρχιζεις νά δοκρύεις
Μαντεύω τή συνέχεια
Καί άς μην τό νομίζεις...
Θά συννεφιάση πρό παντός
"Ίσως θά φιλοβρέξη
Κι' ύστερα... έρχεται ό σεισμός
Κι' άλλοι του, σ' όποιον μπλέξει ή

Σέ μιά μοντέρνα έποχη
Τόσο πεισματική
Νά κάνης τήν καρδούλα σου
Πιδ... άντισεισμική...
Νά μη ρακίζετ' εύκολα
"Αμέσως, μόνι - μόνι
"Όσαν σπιτιού παλαικού
Παλαικό ταβάνι !...

Τρεις συμβουλές την εβδομάδα

—Μην παίζετε ποτέ πόκερ μέ τίς μπίλλιε
του μπιλιάρδου. Μπορείτε νά σπάσετε κα-
νένα κεφάλι.

ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝ

—Μή μαγειρεύετε ποτέ μέ ρεταίνελαδο !
ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

—Μην πετάτε ποτέ μέ τό άλεξιπτωτο στό
κενόν, εκτός εάν είναι άπόλυτος ανάγκη νά
πάτε στό «ΟΟΟ» καί τό άεροπλάνο δέν μπο-
ρεί νά σταθή !

ΑΒΔΟΥΛΑ ΧΑΜΙΤ

ΜΕΤΑΞΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

—Δέν μου δανείζεις, Πέτρο, ένα εκατο-
στάρικο ;
—"Όχι, φίλε μου, γιατί θά κάμης ένα χρό-
νο γά μου τό έπιστρέψης.
—Έχεις τό λόγο μου ότι θά σου τό έπι-
στρέψω τό βράδυ, στήν άρχή της δευτέρας
πράξεως...

—Καί πού θά τό βρής ;
—Ξεχνάς ότι στήν πρώτη πράξι κληρονομώ
ένα εκατομμύριο ;

Παρακολουθήστε τό νέο αί-
σθηματικό μυστήριο μας

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

του Αντρέ Μαρουά

Επίσης μιά σειρά περιφημα
κομμάτια :

ΟΙ ΔΕΚΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΛΛΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

ΑΡΘΡΑ : Της Κας Διδως Σω-
τηρίου (Ζητώντας τόν έρ-
ωτα). Της Κας 'Αλεξάνδρας
Λαλασούνη (Μουσική σελίς).

ΕΠΙΚΑΙΡΑ : Η Βασίλισσα
της 'Αγγλίας — "Ο Χιούκ καί
ή Λεμπουργ — Τά παλάτια
των κινηματογραφικών αστέ-
ρων.

ΜΟΔΑ — ΩΜΟΡΦΙΑ καί Υ-
ΓΕΙΑ — Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ
ΚΟΣΜΟΣ της ΓΥΝΑΙΚΑΣ —
ΤΟ ΣΠΙΤΙ καί ΤΟ ΠΑΙΔΙ —
Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ της ΓΥ-
ΝΑΙΚΑΣ κλπ. κλπ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ,

είναι τό μόνο περιοδικό πού
βγαίνει ειδικώς γιά τόν γυ-
ναικείο κόσμο της 'Ελλάδας
φροντίζει γιά τήν διάδοσιν
της.

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
Δραχμαί 3 —

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

22

ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Γραφεία: Πατησίων 8

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΟΥ 87

Τυπογραφεία: Πικλαμίδου 4

Συνδρομικαί:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ:
Ετήσια Δραχ. 150
Εξαμηνιαία 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ:
Ετήσια Δραχ. 150
Εξαμηνιαία 80

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ετήσια Δολάρια 5
Εξαμηνιαία 10
Την έκδοσιν τεύχος 10 αὐτῆς
Γενικῶς ἀνταποκρίνεται μὲς δι' ἑ-
λπὴν τῇ Ἀμερικῇ ἐνταῖς δ. κ. κων-
σταντίνος Ι. Νικολοπούλου.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New-York City

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

Είχα πολλές φορές έως τώρα την καλή τύ-
χη να ταξιδεύω εις τὸ ἔξωτερικόν με Ἑλ-
ληνίδες. Εἶναι ἡ πρώτη ὁδὸς ἀπὸ τῆς ἐλ-
λειδῆς—κατὰ τὴν ταῖτην εἰς Ἰταλίαν ἐρε-
την ἐκδορὴν τοῦ Ἰταλικοῦ Ἰνστιτούτου,
τὴν ἀναγνωρίζουν ἀπὸ τῆς CIT—μὲ τὸν
πολλὰς καὶ τὸν ὁρατὰς. Δὲν τὸ γράφω διὰ
νὰ τὰς καλεῖσθαι, ἀλλ' ὅπως τὸ ἀποφύγω
ἐπιμελῶς ὅτι ἀναφέρω τὰ ὀνόματά των, τὸ ση-
μειώω διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅταν ἐν ὁλο-
κτῷ αἱ ὁραταὶ κυρία καὶ δεσποινίδες τοῦ
δεκαπενταετοῦς ὁμίλου μας, εἶχαν δηλαδὴ τὴν
πλειοψηφίαν. Ὅλοι σχεδὸν αἱ πόλεις τὰς ὁ-
ποίας ἐπισκέψαμεν—Νεάπολις, Ρώμη, Φλω-
ρεντία, Μιλάνο, Βενετία—τοὺς ἦσαν γνω-
στοί, εἰς μερικὰς μάλιστα πολὺ γνωστοί, ἀπὸ
προηγούμενων ταξιδίων των. Εἰκνέοντο διὰ
πρώτην φοράν ἐξέτασε καὶ ἐθαύμαζε διὰ
τὸ φρονεῖν καὶ καλὰ τὸν Ἰταλικὸν πό-
λεον—τὰς ἐξοχίας αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρας.
Ἐνοήσαντες ὅμως αἱ αὐταὶ—ὅπως διεπι-
στώμεν—καὶ ἐλάττησαν πολλὰς ὁρατὰς
Ἰταλίδας συγκαταλέγοντες μὲ τὴν παρουσίαν
των. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κ. Μονασίου
δὲν δύνασται διόλου ὅταν εἶδε τὰ ὁρατὰ
κορίτσια τοῦ ὁμίλου μας νὰ παρακλινόντων
ἐνθουσιαστικῶς καὶ ἐπαινετικῶς ἐμπρὸς ἀντι-
στροφῶν καὶ ἀντανακλάμεν τὸν ὁμιλόντα
ἀπὸ τὸ καθῆκός του, εἰς τὸ ὑπαίθριον θέατρον
τὸν «Εἰκοστὴν χιλιετίαν». Πάντως οἱ πρὸ τοῦ
Ντοῦσε καθήμενοι οἱ ὅποιοι ἐποδοπατήσαν
ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος ποῦ ἤθε-
λε νὰ ἴδωσιν ἀπὸ κοντὰ τὸν ἀγῶνα τῆς με-
γαλῆς γυναικὸς καὶ Χάρας, εἶδαν ἡμεῖς
ὅτι ἐνταῖς ὁρᾶται ἡ ἐξέλιξις καὶ νὰ ποδοπα-
τήσαν ἀπὸ τὸν ὁμιλόντα κορίτσια. Εἰς τὴν
πλάτειαν τῆς Σινιορίας, εἰς τὴν Φλωρεντίαν,
ὅπου τὸ «Ἀρμα τοῦ Θεοδοῦτος» εἶδε τὸν
«Ἀνδρέαν Σενιέ» πρῶτον οἱ μουσικοὶ τῆς ὁρ-
χῆς ἐκείνης ἐκείνησαν ἐκδορὴν ἀπὸ τὴν ὁρ-
χῆς τὸν Ἑλλήνιδον καὶ ἐπέσαν νὰ τὰς
περιτομήσουν. Εἶχε σημεῖον καὶ ἀνομι-
αὴ συνεπείρ ὁμιλοῦντος ὁρῆσαι καὶ πολλοὶ
θεαταὶ τῆς πρώτης θέσεως ἐμείναν χωρὶς κα-
θίσματα. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τρεῖς ἡ τέσσαρες
ἀπὸ τὰς διὰ τὸν Ἑλληνιστὴν, ἰσχυμέναι πρὸς τὴν
ὁρῆσιν.

Ἀμέσως ἱσχυρίσθη μουσικοὶ, ποῦ ἐφοροῦ-
σαν ὅπως οἱ οἱ συνάδελφοί των καὶ ὁ με-
σῶς τὸν τὴν φασματικὴν μαζὴν περιβολήν,
ἐπαρτήσαν, ἐξήσαν ἀπὸ τῆς θέσεως των καὶ
τοὺς προσέφερον τὰ καθίσματά των, αὐτοὶ δὲ
ἐπαῖον ὁδοὶ κατ' ὁδὸν τὴν πρώτην πρᾶξιν.
Εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἡ χάρις τῶν κυρίων
καὶ δεσποινίδων τοῦ ὁμίλου μας ἐπέδρασε,
κατὰ τὸν ὁμιλόντα, καὶ εἰς διὰ «ἡτα-
νομήσαν» ὁδηγοῦ τῆς CIT. Ἐνταῖς μεσο-
κον, ἀλλὰ κομῶν Ρώσων, πρῶτον πρὸς τὴν
καὶ ἕνα νεῶτον Ἀνταρκτικῆς καταγωγῆς, ἐξα-
σινούνα ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὁδηγοῦ
καὶ τὴν τέχνην τοῦ ζωγράφου. Ὁ τελευταῖος
ἀπὸ ἐτελεύτας τὴν ὑπερσάναν, τοῦ ἐθεάθη
ἐξῆσαν καθήμενος εἰς τὸ κέντρον ποῦ εἶχαμε
καθίσει καὶ ἤμεις, εἰς αὐτὴν ἀπόστασιν
ἀπὸ τὸ τραπέζι μας, ὅπως ἐπὶ δέξια ἡμεῖς
παυσίμως ποῦ τὸν ἀντανακλάμεν τὴν τοῦ δι-
λῶν μας. Τὸ ἀντανακλάμεν τὴν τοῦ δι-
λῶν καὶ εἶδη κατὰ. Ἦλθε πρᾶγμα
καὶ ἐκείνη μετὰ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ οὐδὲν λόγῳ
ἐξήγειρε νὰ τοῦ προσεφύγειν ὅτι διότι. Τοῦ
ἀρκούντος προσηλόνος νὰ διέξῃ. Μὰ ἀπῆλθε
ἀπῆλθε καὶ ἐξήγειρε τὴν ἐκείνην καὶ τοσο-
τήτῃ καταλλήλως ἀπὸ στήθεος.
Τὸ ἴδιον ἰμειοσπορίαν δι' ἄμορε. Ὁ
λοι οἱ στεναγμοὶ μου μὴν καὶ ἔξωτα.
Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Δάντης λέγει :

ΙΔΕΩΔΗ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Ὁ ἕνας γιὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου

Τὸ πρόσωπό της εἶλαμε σὺν τὸ καθαρό
ἀδουσιτικὸν φεγγάρι.
— Πῶς γίνεσθε τόσο εὐτυχεμένη; τὴν
ῥώτησα.
— Πῶς; Ἀπλού-
στατα. Κάνοντας
τὸ Γιώργου μου
εὐδὲν ὅτι ὁ γι-
αμῶν. Προσπαθῶ
νὰ τοῦ κάνω ἀμο-
νική τὴ ζωὴ, νὰ
τοῦ σβῶσω ὅλες
τὴς μικρογενίους
τῆς καθημερινῆς
ζωῆς. Δίνω σὺν
τοῦ μικροῦ μας σπι-
τάκι εὐρυχωρίαν,
ἀνεσι, χάρι, φῶς,
χαρὰ... Μεγαλῶ-
νω τὰ παιδιὰ μὲ
προσῆχη καὶ ἐξ-
ωτὸ πῶς γιὰ τὸ
Γιώργου, ὅλο
μέρος ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῦ δὲν εἶ-
ναι πῶς χαρούμε-
νο καὶ πῶς εὐχέ-
ροστο. Αὐτὸ εἶναι
ἀλλὰ τὸ τὸ κα-
θῆκός μου καὶ
μὲ φανταίαν τό-
σο ὁμορφῶν ποῦ
μὲ κάνει εὐτυχι-
σμένη, ἀπὸ τὴν
εὐτυχίαν...

Πῶς καὶ βρῆ-
κα τὸν γαμβρὸν
αὐτὸν οὐδὲν
— Πές μου Γί-
ωργου ἐλκρινῶν,
τὶ σὲ κάνει τόσο
εὐτυχεμένη;
— Ἡ εὐτυχία
μου ἐμὲνα εἶναι
νὰ κάνω τὴν ἴ-
σῶνα εὐτυχι-
σμένη. Ἐργάζομαι βαρεῖα, σκληρὰ, μὰ δὲ
μὲ νοιάζει, δὲν παραπονεῖται γιὰ τὴν
ποῦ σὺν τὸ τέλος τοῦ μηνὸς εἶμαι οὐ θέω
δύοσος τόσος στήν ἴσῶνα, ὅσος τὸ μὴ
ἀντιλαμβάνεται τὴν σκληρότητα τὸν σημε-
ρινὸν χρόνον... Ἡ πῶς μεγάλη μου χαρὰ
εἶναι νὰ τὴν κάνω νὰ χαροῦνται, νὰ τὴν
χαρίζω μικρὰ εὐχαρίστητα δαρκίαν, νὰ τὴν

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΘΗΛΙΨΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΕΣΥ ΚΙ' ΕΓΩ" ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΤΟΥ

Τὸ παρελθὸν σου!... Γιὰτὶ εἶχες κι' ἐγὼ
ἕνα κόποιο παρελθόν... γεμάτο εὐτυχία
καὶ πόνο. Τὸ μικρὸ σου κεφαλάκι πόσο
πολλὴς ἰσορροπία δὲν κλείνει, καὶ ἔχνης
καὶ ἀνείρα κι' ὁράματα καὶ σκιᾶς... ποῦ
οἱ ὅλα αὐτὰ ἐγὼ δὲν ὑπάρχω! Ἐσπάρεις
μου τὰ πάλαι ὅλα αὐτὰ ποῦ μὲ ὁπες χίλιες
φορές... Τὶς ἀναμνήσεις σου... Εἶναι ἀλ-
θῆς, πῶς κόποιο πηδούδες κι' ἔτρεχες

Desj — ἐπιθυμία. Ἀλλὰ ὁ σερνὸς Σαργά-
φος, ἐξοικονομῶν τὸ ἰδανικὸν ἀντανακλά-
σιν, εἶπε Sospir—στεναγμοί. Ὁ νόον
νόον. Ἐπειτα, ὅταν κάποιος ἀπὸ τὰς Ἑλλη-
νίδας ὁμίλησε διὰ τὴν ἐπικεμένην ἀνδο-
σιν τοῦ ὁμίλου, ὁ διανοούμενος Τσιτσικὸν
καὶ καλλιτέχνη, ἐποθετὴν ἄλλων στίχων
τοῦ ποιητοῦ τῆς «Θεῶς Κοιμωδίας» καὶ τοῦ
«Συμποσίου ἐλαφρότητας» κατ' αὐτὸν παρ-
λαμνέον :

La cita dolente perdèra la sua Beatrice
Ἡ θλίψη πόλεως δὲ χάρις τῇ Βεατρίκη
τῇ. Ὁ Δάντης ὅμως εἶπεν : Ha perduto
ἐξῆσαν. Καὶ πάλιν ὁ νόον νόον.

Ποῦν ἐνταῖς ὁρᾶται ὅλα αὐτὰ εἰς τὰς
ὁρατὰς Ἑλληνίδας : Ἀπὸ τῆς ἀντανακ-
λάμεν τὴν παρρησίαν ἐνταῖς καὶ ἀντι-
μῆκον ἀπὸ τῆς ἀντανακλάμεν τὴν παρρη-
σίαν, ἐκείνην οὐτὴ τὰ ἐπιδράσαν. Οὐδέ-
ποτε, ὡς γνωστὸν, αἱ ὁραταὶ γυναῖκες ἀπο-
δίδουν σημάσια εἰς τὰς ἐκδορὰς τῆς λα-
τρείας, ἡ τῆς διακείας, τὸν ἀνδρῶν. Μόνον
τὴν περὶ τὸν χρόνον καὶ εἶδη ἡ «βαρ-
υνομένη» τὰς ἐκδορὰς. Ἀλλὰ τότε πᾶν
εἶναι ἀργά. Δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀναμνησθῶν.
Β. ΒΕΚΤΑΡΕΛΛΗΣ

«Ι ΓΥΝΑΙΚΑ» — Σελ. 2

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΥΜΝΙΑ

—Λοιπὸν πῶς σὰς φαίνεται ;
—Ποῖο πράγμα ;
—Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τῆς Ντόροθυ
Λαμουρ !... Τὴν ξέρετε ;
—Ὁχι !...
—Ἡ Ντόροθυ Λαμουρ, εἶναι μιὰ ἀρ-
τίστα τοῦ κινηματογράφου. Εἶναι ἐ-
ξαιρετικὰ καλοφτιαγμένη καὶ ἐπειδὴ
στὸ πρῶτον φιλμ ποῦ ἔπαιξε, καὶ ἔκανε
τὸ ρόλο μιᾶς κόρης ποῦ ζῇ στὴ ζούγ-
χλα, εἶχε πολλὴ μεγάλη ἐπιτυχία, γιὰτὶ
ἐνεφανίζετο σθεδὸν γυνὴ μὲ ἕνα ἄ-
πλοῦστο δέμα πάνθηρος ἐπάνω
της, ἀπὸ τότε δὲν τὴν ἔχουν ἀφήσει σὲ
χλωρὸν κλαδί.

—Δηλαδή ;
—Δηλαδή, ὅλο τέτοιους ρόλους τῆς
δίνουν. Ἐπὶ τέλους ἡ Ντόροθυ ἐπανε-
στάτησε...
—Τὴ λέτε «Ντόροθυ» ἔτσι σκέτα σὺν
νὰ εἶναι κομπάρσα σας...
—Δὲν εἶναι κομπάρσα μου καὶ μὴ
μὲ εἰρωνεύσεθε...
—Ὅπως φαντάζεσθε βέβαια, αὐτὴ ἡ
συζητήσις ἐγένετο μετὰ τὸν ὁμι-
λοῦντα καὶ μιὰς κυρίας, μάλιστα
ὁμιλῆς, μάλιστα φιλοφροσύνης καὶ
μάλιστα σαφῆς. Ἐσυνέχισε λοιπὸν ἡ
ὁμιλῶν κυρία :

—...μὴ μὲ εἰρωνεύσεθε. Ἡ γυναῖκα
ἐπανεστάτησε γιὰτὶ ἔχει δικαίον. Τὶ θὰ
πῇ νὰ ἐμφανίζετο σθεδὸν γυνὴ ;
—Ἀφοῦ ἔχει ὁρῶσι σῶμα μαντάμ ;
—Κοιτάξτε ! Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔ-
χουν ὁρῶσι σώματα...—τὸ εἶπε καὶ γι-
αὐτὴ νὰ θέλῃ ὁρῶσι αὐτὴν τὴν μέ-
ση της...—δὲν τὰ δείχνουν ὅμως σὺν
βιτρίνα κρεπωλίου.

—Γιὰτὶ ὅχι ! Ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν
εἶναι ἔξυπνες. Ἐσὺ ποῦ ἔχετε πνεῦ-
μα, γιὰτὶ δὲν ἀφήνετε περιστάσι ποῦ
νὰ μὴν τὸ δείξετε ; Ἀλλὰ δὲν ἔχει
πνεῦμα, ἔχει σῶμα...τὸ δείχνει.
—Δὲν συμφωνῶ...
—Πιθανόν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ συμφω-
νήσετε ὅτι μιὰ γυναῖκα καλοφτιαγμέ-
νη μὲ στήθη μάρμαρου, λαμπρὸ κύνου,
καὶ γάμπα ποῦ λυγρὴ καὶ σίδηρο ἄ-
κόμη, δὲν καθέσται σὺν τῇ πλύνῃ
πιάτα... τὰ δείχνει κυρία μου... τὰ δει-
χνει ὅπου καὶ ὅπως μπορεῖ.

—Ὡστε ἡ Ντόροθυ ;
—Τὴ λέτε «Ντόροθυ» σὺν νὰ εἶναι
κομπάρσα σας...
—Σὰς παρακαλῶ...
—Χωρὶς νὰ παρακαλεῖτε. Ἡ Ντό-
ροθυ Λαμουρ, αὐτὴ ἡ ἀξέριστη γυ-
ναῖκα ποῦ δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου,
καλὰ θὰ κάνῃ ν' ἀφήσῃ τὴς ἐπανα-
στάσεις καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κῶνῃ
ἐκεῖνη, γιὰ τὸ ὅποιον εἶναι πλάσμενη ;
—Εἶναι πλάσμενη γιὰ νὰ δείχνηται
τοιοῦτι ;

—Ἀσφαλῶς ! Ἐνὰς τεχνὸς τρα-
γουδίστῃ ποῦ τὸ μέρος τοῦ βαρυντόν ;
Ποτέ ! Τεχνὸς ἐγγενήθηκε, τεχνὸς
θὰ πεθάνῃ ! Γιὰ φαντασθῆτε ἂν οἱ ἀρ-
γαιολόγοι, βαρυντόνους νὰ βλέπουν
τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου γυμνὴ καὶ
τῆς Ἑβραίας γυναικίαν...

—Δὲν εἶναι συγκρίσεις αὐτῆς !
—Αὐτὲς εἶναι. Λοιπὸν ἡ Ντόροθυ, κα-
λοφτιαγμένη ὅπως εἶναι, ἂς ἐξακο-
λουθῇ νὰ δείχνηται γυνὴ, ἀφοῦ
γι' αὐτὸ ἐπλάσθηκε... Κι' ἔπειτα... θὰ
γίνηται ἀφορμὴ νὰ συγκρίνηται ἐμῆς
οἱ ἄνδρες τὸ σῶμα μιᾶς καλοφτιαγμέ-
νης γυναίκας, μὲ τὸ σῶμα μιᾶς φθι-
νοπαρῆς λογίας...
—Πρόστυχε !...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

παρελθὸν σου, δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι τίποτα
γιὰ τὴν ἀναμνήσεώς σου...
—Ἐλπίσεις καὶ καμιά σου δὲν συμφωνοῦ-
με, φταῖνε αὐτοὶ ὅλοι ποῦ σὲ πῆσαν ἐδῶ
κι' ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μὲνα, ποῦ σὺ γέμισαν
ἐκείνην καὶ ἴδεις τὸ μυαλό σου, ποῦ ἔβα-
λαν τὴν σφραγίδα τους στὴ ζωὴ σου, πρὶν
ἀπὸ μὲνα...

—Ἀγάπη μου, γιὰτὶ μὲ πῆγες τόσο μα-
κριὰ ;
—Μάζεψε ὅλες αὐτὲς τὴς φωτογραφίες.

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ"

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 87

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8

Τηλεφώνον 30.461

ΓΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ :

ΠΑΛΑΜΑΔΟΥ, ἀρ. 4

Τηλεφώνον 30.297

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ

ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

22

ΙΟΥΛΙΟΥ

1938

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ...

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ δράματα τοῦ τελευταίου καιροῦ
μὲ ἡρώιδες γυναῖκες, ἔδωσαν λαβὴν γιὰ ἀπε-
λειώτες συζητήσεις. Καὶ ἰδίως πῆσαν καιρὸ οἱ
αὐτοτελοφθοροῦμενοι, ἔγρηροι τῶν γυναικῶν
καὶ ἀργισαν μιὰ σωστὴν σταθεροφῶν ἀναγνῶν
Με ἀποφθεγνόμενοι τὸν διακηρύττον τὸ μεγάλο καὶ
σοφὸ τοῦ φιλοσοφικοῦ συμπέρασμα : «Ἡ γυναῖκα θέ-
λει σφιγτὸ γαλινάρι... τῆς ἀφίσεις ἐλευθερίαν ; Πὰς σὺν
διὰ βολα...»

Τὸ «συνζητήσατε τὴν γυναῖκα» τὸ πιπιλίζον ὅλα τὰ
χειλὴ τῶν συζητητῶν, ὡς καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες. κα-
ταμαστιγνύουν τὸν ἑαυτὸν τους, ἀφοῦ προ-
γῆς μιὰ γρηῃ ἔλεγε σ' ἕνα νεὸ μέσα σὺν
τρίτην :

—Ἀγόρι μου, μὴν τίς πιστεύεις τίς γυναι-
κες, εἶναι ὅλες καλῆς ;
Μὰ γιὰ σταθερὴ, γιὰ σταθερὴ μιὰ στιγμή !
Γιὰ τὴν μιλήσει καὶ ἐκφράζεσθε ; Γιὰ κανένα
κοιτικὸν ζῶσι σας ; Γιὰ κανένα σκλάβο
σας ; Πάντως γιὰ ὁποῖοτε ἄλλο, νομίζω.

ἐκτὸς ἀπὸ ἄνθρωπο ἴ-
σο σας. Κι' ἐδῶ, γιὰ
νὰ μιλήσωμι κι' ἐμῆς
δογματικὰ, ἐξομῶς ὁ
λὴ ἡ αἰτία τοῦ ἵσως

Ἡ γυναῖκα, ἀγαπῶ
τὸν κατακοιτῶν τῆς
εἶναι ἕνα κακομα-
μένο παιδί ἐξ αἰτίας
σας. Δὲν ἀνταρτῶται
καὶ δὲν μεγαλύνει
σὺν ἀκέραιος τύπος
ἀνθρώπου ποῦ τοῖται
νὰ ἴσῃ κερδίζοντας
τὴν ζωὴν τὴν τιμὴν
τῆς δόξας καὶ τὰ δεινὰ
της. Μεγαλύνει, ἀνα-
πτύσσεται καὶ... δια-
φθερίζεται πολλὰς φο-
ρές, γιὰ νὰ ἱκανοποι-
τῇ τὴν δικὴν σὺν ἀντα-
γῶνισι ποῦ ζωῆς, καὶ
ποῦ ἐνταῖς, τὰ δι-
κά σας γοῦστα, τὰ δι-
κά σας κατ' αἰτίαν, τὰ
δικὰ σας βίσινα.

Τὰ πρῶτα διδάγμα-
τα ποῦ δὲν πᾶσι ἀπὸ
τὸ σπῆτι της, τῆς δι-
νουν τίς κατευθυντή-
ριες νοσημῆς τῆς
«λαμπρῆς» σὰς δι-
δομίας της. πρὶν ὁ-
κόμῃ προσφάσει ἡ
κοινωνία νὰ τίς τε-
λειοποιήσῃ.

—Κορίτσι εἶσαι, σοὶ
φτάνουν τὰ γράμμα-
τα.
—Ὁ προορισμός σου
εἶναι νὰ βῆς ἕνα
ἀνδρὰ νὰ σὲ κουκου-
λώθῃ...

Τὸ κορίτσι βλέπει
τὴν μητέρα του. Ποιὰ
εἶναι ἡ τακτικὴ της
ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν ;
Ἡ θὰ ὑπάρχῃ ἀ-
μονία σὺν σπῆτι, γιὰ-
τὶ ἡ σύζυγος ψευδ-
εἶται σὺν ἀνδρῶν, ποῦ
κουβίει ἐπιμελῶς ὅτι
δὲν θὰ τὸν ἀρεσθῇ, δὲν
ἀφήνει νὰ νομίζῃ πῶς διοικεῖ
αὐτὸς, πῶς διατάσσει αὐτὸς, πῶς κυριαρχεῖ αὐτὸς
Τὸ ἀφαιρῇ μὲ χάριτας ἀνδρῶν, ὅλη τὴν οἰκονομικὴν
τοῖμα.

Ἡ θὰ ὑπάρχῃ ἀναστάσις καὶ ρεμπέλι σὺν σπῆτι.
Ἡ γυναῖκα πετὰ ἐπάνω στὴν ἀδυναμία ποῦ τῆς ἔχει
ὁ ἀνδρῶς της καὶ παίνει δρόμο γιὰ ἀνοήσιες, γιὰ
περιπέτειες σκανδαλοδωρεῖς...μὲ πίστη πῶς ἐκείνη
εἶναι ἕνας ἀδύνατος ἀνδρῶς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν
χαλινωγῇ, ἕνας φτωχὸς τύπος ἀσθηματικὸς καὶ
ἀνυποφῶρος ἐπιστολῶν.

Ἡ θὰ σπῆναι γιὰ τὴν ἐποχὴν μας, θὰ εἶναι τόσο ἀπο-
κοιτισμένη καὶ τόσο τρομοκρατημένη γυναῖκα ἀπὸ τὸ
σαστρητισμὸν τοῦ πατέρα της, ὥστε ὁ σατραπισμὸς τοῦ
ἀνδρῶς της νὰ τῆς φαίνεται μέλι... καὶ ἔλασσε καὶ νὰ
μὴν διακρίνῃ νὰ σκεφθῇ αὐτὴ ποτὲ, οὔτε γιὰ τὴν
ζωὴν της καὶ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν τους, οὔτε γιὰ ὅτι
δὴποτε ποῦ δὲν ἔχει σῶσι μὲ τὴν κουζίνα, τὸ νοικο-

ΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΔΙΔΩΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ...

Ἐπὶ τῇ ἀρχῇ καὶ ἡ γυναῖκα ποῦ ἐξαγοράζει μὲ
τὴν προίκα της ἕνα δυστυχὴ ἐμμέσθῃ ἡ ἀργὸν ἡ ἐπι-
χειρηματία καὶ κοροιδεύουν ἀλλήλους ἡ ἐπιβάλλεται
καὶ ἀντὶ τῶν ἀργυρίων της ζητεῖ τὴν ποδοῦ-
καὶ θρυλούμενη αὐτὴ «ἐλευθερία» δράσεως...

Θὰ εἴμαστε, βέβαια,
πολύ ἀφελῆς ἕνα πι-
στεύουμε πῶς μέσα σ' αὐ-
τὴς τίς λίγες γραμμές,
κλείσαμε ὅλους τοὺς κῆ-
ριους τύπους τῶν γυναι-
κῶν καὶ τοὺς σκιαγρα-
φήσαμε... Ὅχι. Ὑπαρ-
χουν σ' ὅλα αὐτὰ, ποῦ
ἀδράσασαμε, γκάμες ἀ-
πείρες, ὑπάρχουν καὶ ἐ-
ξαιρέσεις. Ὑπάρχουν κυ-
ρίως ἀπείρες αἰτίες τῆς
κατάντησιν τῶν γυναι-
κῶν, κοινωνικῆς, ιστορι-
κῆς, ψυχολογικῆς κλπ.

Ὡστόσο ἡ διαπίστωσις
εἶναι μιὰ. Πῶς οἱ γυναι-
κες δὲν εἶναι οὐτὰ ἐκκρέμαστα, ποῦ κατὰ τύχην στὴν
Ἑλλάδα εἶναι κακομαθημένα καὶ στὴν Ἀγγλία ἡ
στὴν Ἀμερικὴ εἶναι καλομαθημένα.

Ἀνα

Για την κομωμία σας

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Πώς να μετατρέπετε... διαρκώς τα έμπριμέ φορέματά σας

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ είναι πολύ εφάρμοστα, πρωτότυπα, με γρήγορες κομωμίες, πάντοτε πρακτικά και με επιτεύχον χίλιες δυο συνδυασμούς, δηλαδή φορέματα ντεντέ, ταγέρο άνω κάτω, σε όλες τις φάσεις και σε όλα τα χρώματα. Όσοι τα έχουν, είναι πολύ ευνοημένοι. Αλλά δεν είναι μόνον το σημείο αυτό, εις το οποίο θέλουμε να σας κάμωμε να προσέξετε. Έκείνο που μας προσφέρει να μετατρέψετε με το μικρό κομμάτι του. Η δυνατότητα αυτή το καθιστά το πιο πρακτικό απ' όλα τα υφάσματα.

Μια ολοκληρωμένη εποχή φορέσατε το άριστο σας έμπριμέ φόρεμα με τα παλόνια του. Και όμως δεν σας κάνει χαρά, διότι να το αφήσετε, αν και έχει φθαρεί λίγο. Αλλά και μάλιστα είναι λόγος αυτός να εγκαταλείψετε το άριστο σας έμπριμέ;

Όχι. Άλλωστε με τις ανάγκες που έχετε, το φόρεμα μπορεί να γίνει μια τουνία ή μια βέρα για το βράδυ. Η πολυτροπική έμπριμέ τουνία με μακριά μανίκια φούστα από ασήν ή βελούδο φοριέται σε κάθε εποχή. Είναι από τα κομωμότερα φορέματα για να θυγέτε ξενοί στο σπίτι ή να πάτε σε γένια.

Εάν έχετε ανάγκη από μια μικρή ζακέτα για το βράδυ σας φόρεμα, σκεφθείτε πάλι το έμπριμέ φόρεμα που μπορείτε να το μετατρέψετε σε μικρή ζακέτα με μανίκια μπαλόν και να έχετε ένα κομψό βραδυό σύνολο.

Τελειώνω εδωκε ένα φόρεμα, που ήταν τόσο χαριτωμένα ντυμένο με λεπτό έμπριμέ. Στο φόρεμα αυτό χρησιμοποιήσαν μονοκίτρινα μακρά με ροζ λουλούδια, σαν ένα φουφ που σταυρώσε έμπριμέ και έδωκε πίσω σ' ένα μεγάλο κομψό σύνολο.

Αυτά είναι εφάρμοστα φορέματα, που γινόνται από έμπριμέ. Ο συνδυασμός μονόχρωμο με έμπριμέ είναι τόσο της μόδας, που το φόρεμά σας δεν θα φαίνεται διόφθορο, αν έχει έμπριμέ κομμάτι και φούστα μονόχρωμη.

Αλλά υπάρχουν ακόμα χίλιοι δυο τρόποι να χρησιμοποιήσετε μικρά κομμάτια έμπριμέ, που αξίζει τον κόπο να τους σημειώσω. Είτε έμπριμέ, έσπρις, τούντες, καπέλα, τυμπάν, ζώνες, μαντίλια.

Και ακόμη αν σας μείνουν μερικά πολύ μικρά κομμάτια από καλό έμπριμέ, μπορείτε να κάνετε λουλούδια, για να ντεκοράρετε τα φορέματά σας.

Ξερετε πως γίνονται; Θα κολλάρετε το έμπριμέ με γόμια άσπρα και θα το σιδερώσετε θύο. Τότε κόβετε τα λουλούδια και τα φύλλα και σχηματίζετε το μπουκέτο σας...

1) Ρέμπ-ντε-πρις, από κρέμ άσπρο και μπλε-ροζ. 2) Άνωμυλ από έμπριμέ άσπρου, άσπρο και κόκκινο. 3) Ρέμπ ντε-πρις, από κλεξέ έμπριμέ, άσπρο και κόκκινο.

1) Φόρεμα από έσπρις μαριν, με άσπρες γραμμές, γαλαντινιμένο με μπάντα άσπρη με μαριν γραμμές. 2) Μπλεζά ριγιέ κόκκινη, κίτρινη και πράσινη, με χρυσάλλα κομωμία. Ζών-κυλέρ με έσπρις πιάτες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΙΑΣ ΚΟΜΩΜΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΤΑ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕ

ΤΟΤΕ μόνον γίνεσθε αληθινά κομψές γυναίκες, όταν προσέχετε και έχετε να διατηρήσετε τα φορέματά σας. Η γυναίκα που είναι πάντοτε του κομψού, έχει περισσότερη χαρά, όσο φθινό και έρθει, αλλά με άτημένη εμφάνιση.

Μπορεί να ελθε άκαταίσθητη με μια πολύτιμη γούνα, αλλά χαριτωμένη μ' ένα απόφορεματά. Η περιποιημένη και έλκυστική εμφάνιση εξαρτάται από μικρές λεπτομέρειες.

Την έλκυστική εμφάνιση καταστρέφουν παλιοτάκια ξεφτισμένα, τακούνια στροβιλωμένα, κάλτσες με φεντά-τους πάντοτε, γάντια χαλασμένα. Τέλος χίλια-δυο «τίποτα» που το πάσι τη αντίληψη είναι άσπρος και άθελος κομωμούνται σ' αυτά, για να διαπιστώσετε τη λέξη:

«Έλλειψες περιποίησης, έλλειψες εμφάνισης, έλλειψες πραγματικής κομωμότητας».

Θα παρουσιάσουν μερικά τραβήγματα. Αυτό μπορεί να γίνεσθε παραένο, αλλά η πέτρα το απέδιδε αληθινό.

Και γιατί πρέπει να αγοράζετε πάντοτε τρία άσπράλλα ζευγάρια; Για τον λόγο ότι από τα τρία ζευγάρια θα υπαρχουν πάντοτε δύο κάλτσες γερές, ώστε να σχηματίζετε ένα γερό ζευγάρι.

ΣΟΦΗ ΕΚΛΟΓΗ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ακόμη και κάτι άλλο πρέπει να προσέξετε: Η κομωμία της κάλτσας εξαρτάται από την άποψη, την προσαρμογή του χρώματος με την άλλη τουαλέτα και την κατάσταση του καιρού. Είναι πολύ άτακτο, όταν ο καιρός είναι βροχερός, να φορέτε άνοιχτόχρωμες κάλτσες.

Πρέπει επίσης να έχετε δυ' όψη σας τα πόδια σας. Εάν είναι κάπως παχιά, με χονδρά σφυριά, να αποφεύγετε τις άνοιχτόχρωμες και γυμναστικές κάλτσες. Να προτιμάτε τα άσπράλλα χρώματα και τις βαμμένες κάλτσες, που είναι άλλως τε της μόδας.

Αλλά όσο πάχος και αν έχουν τα πόδια σας, να φορέτε πάντα κάλτσες άσπρες λεπτές και διαφανείς. Όταν το πόδι διακρίνεται άσπρος από την κάλτσα φαίνεται λεπτότερο. Αυτό είναι άνομιρη οπτική άποψη.

Ακόμη και με άσπρα φορέματα να μη φορέτε κάλτσες ροζ πάλι. Να διαλέγετε κάλτσες που έχουν το χρώμα της ηλικιωμένης επιδερμίδας σας, ώστε από μακριά να κάνουν την εντύπωση ότι δεν φορέτε κάλτσες. Είναι πολύ κομψό αυτό με τα κολοκαιρινά φορέματα. Στην πλάς όμως και το πρωί αν έχετε περιποιημένα πόδια, μπορείτε να μη φορέτε κάλτσες.

ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ

Μια ατμία που καταστρέφονται γρήγορα οι κάλτσες είναι, πολλές φορές, ο τρόπος με τον οποίον τις πλένετε.

Δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε πολύ ζεστό νερό και προπάντων να μην τις βάζετε άπλωμα από το ζεστό στο κρύο. Το μεταβί, που είναι, πολύ λεπτή ζώικη ουσία αντίθετα άσχημα στις πολύ άπλωτες θερμοκρασίες.

Τα είδη σπασμένα για να μεταβί δεν είναι άσχημα. Μόνο που πρέπει να ξεπλένετε κατόπιν πολύ καλά τις κάλτσες, γιατί η άμμος που περιέχουν τις καταστρέφει.

Όταν πλένετε τις κάλτσες από κάλτσες σας να προσέχετε στο νερό λίγη σόδα και να τις στεγνώνετε πάνω σε πετσέτα.

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

ΟΙ 10 ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εις το προηγούμενο φύλλον μας εδωσαμε μίαν πράγματι γλαφυράτην οικιαγραφίαν της εκατομμυριούχου Έρις Γκρήν Άστορ Ούις, της Αμερικανίδος αυτής θηλυκής, Κρόισου, που ζή άπορραγμένη εις το μέγαρον της της Πέμπτης Λεωφόρου. Σήμερα δίνωμε από την σελίδα αυτή την οικιαγραφία μιάς άλλης πριγκίπισσας των δολλαρίων, της χήρας του βασιλικού Κάρνεϊ.

II.- Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του Κάρνεϊ, σ' είνε περίπου γνωστή. Είνε ένα παραμύθι, μια ιστορία με φόντο, σφαιρία, τανάλλες, σιδηρογεία, ύψικαμινούς κτλ.

Ένα δεκαεταρόνιο χαμίνι από την Σκωτία φάνει στην Αμερική με τις τούστες, έδρες και το μάτι άγνιστο. Για ένα χρόνο και δώδεκα όρες καθιέρα λύνει μέσα σ' ένα σκευιδό έργαστο, σαν μαθητευόμενος έρπτης. Μισός; Ένα δολάριο την έδωμάδα κι άναριθμους κλοισίς στα πιασιά...

Η μέθοδος αυτή τροχίζει το μυαλό του παιδιού και σε λίγο γίνεται διανομέας τηλεγραφικών μιάς τηλεγραφικής Έταιρείας. Μοιράζει τα τηλεγραφήματα την ημέρα και το βράδυ μαθαίνει τηλεγραφο.

«Αυτό το παιδί, παρατηρεί με πίκρα ο πατέρας του, άγαπάει πολύ τα βιβλία. Θα τα καταφέρει άσχημα στη ζωή...»

Σε λίγον καιρό ο νεαρός Άντοιν μπάνει σαν τηλεγραφιστής στο σιδηροδρομικό δίτυ της Πενσυλβανίας. Η δουλειά του για δώδεκα έινε τόσο, ή επενεργιστική του περιέργεια τόσο άσχημη, που σε λίγο πείθει τους άνοτερούς του να πατήσουν πως είνε καισιόμενος από την πάστα των άσχημων. Οι προδισαίον άκολουθούν, ο ένας τον άλλον ταχύτατα. Στα είκοσι χρόνια του είνε ένας απ' τους διευθυντές της Έταιρείας... Αλλά ο Κάρνεϊ θέλει πολύ πιο πέρα από ένα προδοικό φωτίει στο δικαστικό συμβούλιο της Έταιρείας. Αρτίζει να τοποθετή τις οικονομίες του δεξιά και αριστερά, σε επιχειρήσεις πετρελαίου, σε άσθηκοσυρμα και προ πάντων στην νέαν Έταιρεία των θαυμάσιων. Για πέντε χρόνια ο έφελος πόλεμος κορίζει τας Ηνωμένες Πολιτείας και ο νεαρός Κάρνεϊ γίνεται κομισάριος των σιδηροδρόμων και των τηλεγραφικών δικτύων της Αμερικής. Όταν τελειώσει ο πόλεμος επιδίδεται εις μεταλλουργίας επιχειρήσεις.

Εις το 1868 εισέρχεται στην Αμερική την μέσων Βεστέμπερ δ' ά την διατηρήσαν το γάμο και άποσά έτοι ένα σπουδαίον πλοκάμημα άπέναντι των συναγωγιστών του. Εις τα πέντε χρόνια είνε πολυεκατομμυριούχος και δύο χρόνια άργότερα νυμφεύεται.

Στα 1899 συγκεντρώνει κάτω από μια ένια (την δική του δέβαια) διέθυνον όλες τις μεταλλουργικές επιχειρήσεις και ίδρύει το «Κάρνεϊ Στή Κορπορέσιον». Μετά δύο χρόνια παραχωρεί την επιχείρησή του στον Πιερ-Μόργκαν αντί τετρακοσίων εκατομμυρίων δολλαρίων!

Όλη του ύστερα τη ζωή ο Κάρνεϊ λυπόταν γιατί δεν είχε ζητήσει εκατό εκατομμύρια περισσότερα. Μια μέρα, πολλά χρόνια πιο ύστερα, συνήτησε τον Μόργκαν στη γέφυρα ενός υπερκοκινείου για την Εύρώπη και του είπε:

—Πιερπον, άπρεπε να σου είχα ζητήσει εκατό εκατομμύρια δολάρια περισσότερα για την επιχείρησή.

—Εκείνες μεγάλες λάθος να μη σου τα ζητήσουν. Θα σου έδωνα για να σε ξεφορτώθω, του άπαντος ο Μόργκαν εδωκε.

Αργότερα ο Μόργκαν έστερέωσε καλλιτέρας τας γαλβανουργίας επιχειρήσεις του Κάρνεϊ και ίδρυσε την «Γουάιτντεν Στάιρς Στή Κορπορέσιον», την πιο μεγάλη δηλαδή διαμηχανική επιχείρησή του κόσμου. Κεφάλαιον: ένα δισεκατομμύριον δολάρια!...

Παρά την άτυχή αυτή επιχείρησιν, την ύλην της ζωής του, ο Κάρνεϊ σε ηλικία εξήντα έξι χρόνων δρέθηκε κάτοχος μιάς τεραστικής περιουσίας, που δεν είχε τί να την κάμει. Άνηγγελε λοιπόν δημοσία πως έννοσσε να διαθεσά το γόημα—το άσθονο γόημα του—σε έτοιμα κοινωνικές επιποιες. Και από τότε δεν δοκίμασε καμιά δυσκολία στην έδωγή των τρώπων του. Μέσα σ' ένα μόνο χρόνο (1912) διάθεσε έκπτον τριάντα εκατομμύρια δολάρια. Μη μένοντας ευχαριστήμενος άπ' την... έφηρμομένη φιλαλληλία, έγραψε ή παράγγελε και τοιούσων το «εθνικό τοπλό πλοίο», όπου εξέθεσε τις άσθηκοτικές του θεωρίες. Είνε ένα είδος άσκαλόγου προς χρησιν των δισεκατομμυριολύγων.

Γρήγορα έγινε με λόγους και με δώρα μεγάλη προσοικιότης και περνούσε τον καιρό του έπογράφοντας τσέκ για ώραιούς σκοπούς. Ο ίδιος έσοτενιμένος με το παγιιδί και δίδωνοντας λίγο-λίγο με την ηλικία και την άνησυχ ζωή, την σκληρή εμφάνισι του μεταλλουργού, έμπαινε όλο και πιο πολύ μέσα στο ρόλο του μεγάλου ευεργέτη της άσθηκοπότητας. Άρχισε να κηρύσσει σ' όλον τον κόσμο το κοινωνικό του εθνόγλω και να έβραλλή στους έσπερους άνωμους άσθηκοίς σαν αυτή: «Όποιος πεθαίνει πλούσιος, πεθαίνει άτιμος!»

Κάτω από την κηληθενιστική έδωσιν της χονδροειδούς κολακείας, άρχισε να γίνεται μυστικοκαθής. Όρες δολώλρες έμενε μόνος

μέσα σε μια δάκκα στη λίανη της άπέραστης ιδιοκτησίας του Σκίλπο, στην Σκωτία και συνωμολοπού με τον Θεό, ενώ πίσω απ' τα δένδρα της όγρης σκατσέλικες χαρμυλές σφύαναν πιο πολύ την σελή ήωσφία του παραένοου τέτ-ετ...

Αφού έδωσε μυθικά ποσά για την υπόθεσι της ειρήνης και έκτισε το Μέγαρο της Ειρήνης στη Χάγη, είχε την συντριπτική έκπληξη, να παραστή στην κήρυξή του Μεγάλου Μανικιστή στα 1914 και στο όλοκράτωμα των έθνων... Πέθανε στα 1919 φορτισμένος με πολλή δόξα και με το βάρος των όγδονταεσσάρων χρόνων του. Άφισαν να έννοσθι πως ο δισεκατομμυριούχος πέθανε σχεδόν φτωχός, γυμνωμένος απ' όλα του τα καλά. Γιατί το θέαμα του θνήσκοντος δισεκατομμυριούχου πάντοτε σ' ένα άσθονο κρεβάτι είνε πραγματικά άσχημο.

Αλλά στην πραγματικότητα ο γέρο-Κάρνεϊ, πέθανε μέσα σε πολυτέλεια μυθική.

Στα πέντε χρόνια δύο του χρόνου, έπος είπαμε, είχε νυμφευθή μια νέα και ήωσφη δεκαεταρόνη κόρη, που λεγόταν Λουίζα. Της είχε κάμει φλογερό κόρτε. Αλλά είχε ο ποσέβη φαίνεται στη μητέρα του να μη νυμφευθή όσο εκείνη ζούσε. Κι όταν τέλος πάντων ή νερά πέθανε, ο γάμος του με την Λουίζα δεν άργησε να γίνει.

Η έννοσίς των όπρηξεν έντονης και ή κυρία Κάρνεϊ έγινε ή δισεκατομυριούχος και στοιχητική σύντροφος του φιλανθρώπου — φιλοσόφου. Μια κόρη γεννήθηκε άπ' το γάμο αυτόν, ή οποία τώρα είναι ή παυνετή της μητέρα τεσσάρων ώραιών παιδιών.

Παρ' όλες όμως τις όμιλεις του και τα κηρύματά του και τις... προσηγορίες του για τους κινδύνους του πλούτου, ο Κάρνεϊ είχε φροντίσει να μην παρασθθί άπ' τον ένδομισμό του. Έτσι ή χήρα του και ή κόρη του είνε δύο γυναίκες απ' τις πλουσιώτερες στον κόσμο.

Η χήρα του μεγαλοδοκινάου μένει έκπ-

νη που ήταν πάντα: όπόδ για ένγενείας και διακορμικότητος. Περιέει πάντα τα καλοκαίρια της στον τερπύτο φεουδαρχικό της πύργο στην Σκωτία, που τόσο άγαπούσε ο άσος της. Διετήρησε ενδελικά την πριγκίπική πολυτέλεια των πόνων, που έννοσσε δεν καταδίδας παρά μόνο στα βιβλία του. Αλλά άποφεύγει τώρα την έπίδωξη την κομπόλη, την κακή σχεδόν μεγαλοκρέπεια του περσμένου καιρού.

Εξάκολουθε να δείχνει το ίδιο ένδιαφέρον σε ό,τι έδωκεν ο άσος της, αλλά με λιγώτερη έσοι άπ' τον ένδομισμό εκείνον έκκεν-θω.

Σήμερα έη στη Νέα Υόρκη, στην Πέμπτη Λεωφόρο, τελείως άδούρα, άσπερόντας τους δημοσιογράφους, τους κάλτσες, τους τυρολάδοτας και γενικά όλα τα πλάθη των παρασίτων που ο πλούτος συνεπάγεται.

Μπορεί να την όη τότε-πότε κανένας στο περσόβιο της Όνδρεϊούτης. Εκτής όδοι, την γοη κούρα με τα κατασπαρα μαλλιά, την άσθησι και εντιωμένη μορφή.

Δεν έχει κανένας να ήη και πολλά πράγματα γι αυτήν, παρεκτός ότι είνε καλή και άπλη.

Προ μερικών μηνών μπήκε σ' ένα μαγαζί και έήτησε να της δείξουν λίγα παραδόν για να διαλέξει.

Οι τούτοι της ήταν τέτοιου, που ο πλούτης δεν φαντάστηκε πως είχε μπροστά του μια εκατομμυριούχη.

Και της έδειξε τα πιο φτηνά παραδόν.

Εκείνη δεν ενθουσιάστηκε και όπρηξε: —Μην έχετε καλλιτέρας!

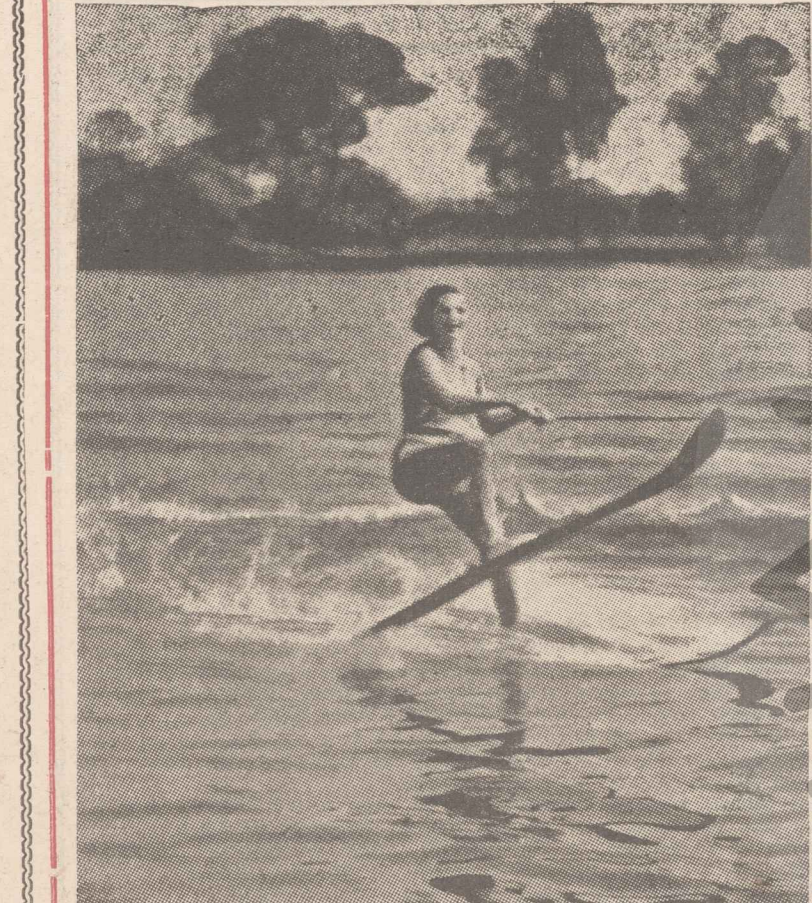
Ο πλούτης έορξε ένα δέμα γεμάτο δυο-πάρτα πάνω της, σκέφτηκε πως είχε μπροστά του μια άσκαρη γορή και της άπάντησε: —Έχετε δέβαινα πολλά παραδόν, αλλά είνε πολύ άκριβά και φθόρα, πως θα ήταν άνόσφελον να σας τα δείξω.

Η δισεκατομμυριούχος χαμωχάσε και του είπε: —Δείδετέ μου τα άσέως παρακάτω...

Κι όταν, άφού έδωσε την παραγγελία της, άφησε την κάτα της για να στείλουν στο σπίτι τα πράγματα, ο άπάληρος παρά λίγο να λιποθυμήσει.

Ποι να φαντασθί πως είχε μπροστά του την χήρα του Κάρνεϊ.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΣΠΟΡ

Το νυκτικόν σκι είνε ένα από τα νεώτερα και πιο άμωρα νυκτικά σπόρ. Όφείλεται δέ στην έμφανισι ενός Νορβηγού πρήνη πρωταθλητού του σκι επί της χιόνος και άι πρώται του δομικά έγιναν εις την γαλλικήν Λω-τροπέλιν Ζευαν Λε Πέν πρό έξ έτών. Έκτοτε το νυκτικόν σκι έσχημισε καταπληκτικές προέδους, εις τρέπον ώστε σήμερα να είνε ένα από τα πλέον άγαπητά σπόρ γιά την δαλκασα. Εις τας άνωτέρω δυο φωτογρα-φίες εικονίζονται δύο νέοι Γάλλοι δαλκασίνοι «κίερ»-μια νέα και εις νέος επιδιδόμενοι εις δυσκολότατα γυμνάσματα.

Εκείνη δεν ενθουσιάστηκε και όπρηξε: —Μην έχετε καλλιτέρας!

Ο πλούτης έορξε ένα δέμα γεμάτο δυο-πάρτα πάνω της, σκέφτηκε πως είχε μπροστά του μια άσκαρη γορή και της άπάντησε: —Έχετε δέβαινα πολλά παραδόν, αλλά είνε πολύ άκριβά και φθόρα, πως θα ήταν άνόσφελον να σας τα δείξω.

ΕΡΩΤΑ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ
ΜΥΣΙΣΤΟΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

ΣΤΗΝ περίοδο αυτή που σου περιγράφω, μετάξι είναι οι εικασίες, είναι, με άλλα λόγια και θα μπορούσα να είχα κι' εγώ αγαθή. Στην πραγματικότητα όμως δεν είχα ιδέα τι είνε έρωτας. 'Η ιδέα πως γι' αυτόν μπορεί κανείς να αποφέρει μόνον ανύποπτα ρομαντική. Φτοχί Ντενίλ! Τη βλέπω ακόμη χαλαρή, μόνον στο ντινόνι να γέγνη πάνω μου και να με κυττάει με αγάπη.

— Ο έρωτας, τίς είναι. Τί θα πει έρωτας; — Δέν έρεε τίς είναι. Θα το μάθω κι' εγώ μια μέρα. Ουδ' η ώρα σου να πωσς στα δρόγια του.

Ήδη η λέξη «έρωτας» μου φαινόταν γυδαία. Το λεξιλόγιο της Ντενίλ δεν μου άρεσε. Όταν μιλούσε έμφωρτα, όπως μορφαίει κανείς μπρός σ' ένα κακοκοιμένο φρέμα, και προσπαθούσα να τη μεταβάλω.

Αργότερα είδα ότι την εποχή αυτή είχε αποκτήσει στη Λιμωή τη φημή έξυπνης γυναίκας και ότι οι προσπαθειές μου την δοξάζουν να κατακτήσει τον πιο δύσκολο άνδρα αυτής της επαρχίας.

Το πνεύμα των γυναικών είνε φτιαγμένο από την καταπάση που κάνουν σ' αυτές άνδρες που, διαδοχικά, τις αγαπάνε. Έτσι και το γούστο των ανδρών διαφέρει τις συγκεκριμένες ελπίδες των γυναικών από έμπροσθεν της ζωής τους και συχνά οι φριχτοί λόγοι που μας έκαναν να υποφέρουμε μια γυναίκα γίνονται ατία του έρωτος που έμπροσθεν σε μια άλλη και ατία της δυστυχίας της.

Την εποχή αυτή συνάντησα στις θείας Κόρας μια μικρή Αγγλίδα με μάτια γεμάτα μυστήριο. Πρώτη φορά να ποί μιλώσσι πρώτα γι' αυτή τη θεία μου, άσπρι θα παίζι ένα σπουδαίο ρόλο στη ιστορία της ζωής μου.

Η θεία Κόρα, στο σπίτι της οποίας συνάντησα την μικρή Αγγλίδα Μαίρη, ήταν αδελφή της μητέρας μου. Παντρεύτηκε μ' έναν τραπέζιτη, τον βαρόνο Σουάν, και είχε πάντοτε, κι' εγώ δεν ξέρω γιατί, την φιλοδοξία να περιτριφυέται από κύκλω ύπουλων, πρεσβυτών και στρατηγών. Για ν' άρση την σταδιοδρομία της αυτή έγινε φίλη ενός διάσημου πολιτικού. Και πραγματοποιήσε το όνειρό της με έπισημη και μεθοδική τα αξιοθαύμαστα. Καθόντανε στην άουστρα της συνοικίας Μορόα, όπου καθημερινά δεχόντανε κόσμο και έδινε γεύματα. Τα γεύματα της θείας Κόρας στο σπίτι μας τα σερβίριζαν πολύ. Η μητέρα μου διηγείτο ότι όταν έμαθε ότι πέθανε από καρκίνο ο άνδρας της αδελφής της, πήγε στο Παρίσι να της παρασταθί. Έφτασε μια Τρίτη βράδυ και βρήκε την Κόρα να σπυλίζει το τραπέζι.

— Είπε πολύ καλά, τον ένοιωσε πένθος δεν δά μπορούσε να παρεντρέψι το τραπέζι.

Την επομένη στις έπτά η μητέρα μου έλαβε το έβρις τηλεφώνημα: «Η κυρία βαρόνη κάνει γνωστόν εις την κυρία Μαρσένα με σπαργαμών καρδιάς, ότι ο κύριος βαρόνος απέθανε αιφνιδώς απόνη την νύκτα».

Μόλις έφθασα στο Παρίσι δεν πήγα να την έλθω την θεία μου, γιατί ο πατέρας μου με έλεγε μάλιστα να συνηθίσω την κοσμική ζωή. Ο πατέρας μου την γνώριζε δεν μου φάνηκε άσχημη. Ήταν μια άειπαύτη γυναίκα, που τις άρεσε να εξυπηρετεί και είχε αποκτήσει από τις σχέσεις της με τόνους διάσημους άνδρες κάποια πείρα της ζωής. Για μένα, ήταν ένα επαύρητο, διανοημένο να μάθω, ήταν πηγή άσπερευτη. Είλε πως την προσέχα και με συμπάθησε πολύ. Με προσκαλούσε κάθε Τρίτη στα γεύματά της και με δεχόντανε με πολλή κομπεταρία, γιατί ήθελε να με κατακτήσει και να εκδηλώη έτσι τούς γονείς μου που δεν άφαιναν ενείαση από να μίη την κοινωνία μου.

Ένοιωται πως στις θείας Κόρας ύπυχαν άφωδες νέες γυναίκες έξαισάντες και ανέλαβα να καταστήσω όσες μαζί μπορούσα. Τις κόρησα χωρίς να τις άσπασι, έτσι για να περιμαρτωλώσω και να νοιώσω πόσο η νίκη ήταν εύκολη. Ουμάρια με τί γαλήνη όταν έφτανε κάθε μια από το δωμάτιό μου, καθόμουν στη μελέτη μου χωρίς την ελάχιστη προσπαθεια.

Μή με κρίνετε αυστηρά. Νομίζω πως πολλοί νέοι, σάν κι' εμένα, που δέν είχαν την ήγη να γνωρίσουν εύθις άμείους μια πρόσωπα που τους κατακτούη τη καρδιά, φτάνουν μοναχά από τις πολλές κατακτήσεις στον έγωισμό του δικούμου. Κάποτε ο πόθος μας έγενόλει και πιστεύουμε πως άγαπούμε, με το πρώτο όμως έμπόδιο, τις πρώτες δυσκολίες, υποχωρούμε και γυρνάμε σε άλλες κατευθύνσεις. Κάμια φορά τις Κυριακές στις συναυλίες έβλεπα το κορίτσι κάποιες έωνθες που μου θύμειν την γυναίκα που άνοιγον από τον θάνατο της βοήθεια της μουσικής.

Καρδιά μου πιστεύα πως αν την γνώριζα μπορούσα να την λατρεύω. Ύστερα τελείονα το κοινό, η θαύλασή μου χωνότανε μέσα στο πλήθος το άγνωστο κι' εγώ γυρτζε από σπίτι μου να δω μια ματρίδα που δεν άγαπούσε. Απορούσα με την διπλή μου άπιστία. Ο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Φίλιππος Μαρσένα, άνδρας πιά άφωρος γράφει στην 'Ισαβέλλα Σεβέρν, την γυναίκα που άγαπάει από την όποια έχει για λίγο άπομακρυνθή βελημιακά, ποιά ήταν η ζωή του πριν την γνωρίση. Μιά ζωή πλούσια και περιπετειώδης: άρχισε σάν εύτυχημένο παιδί κοντά στους πλούσιους και ήθικους γονείς του, στο Κατουριάς, κατόπιν μαθητής άκούρη έρωταίχης την κυρία Μτενίλ. Άμπαρ με την όποια άρρώστια σάν φοιτήτης στο Παρίσι βλεπόντανε συχνά. Η ζωή του άρχιζει σάν ζωή νεαρού διανοούμενου άλλ' άρκετά κυνικού].

ταρώδεις έρωταίχες, ο διψασμένος για άφωροισι έαυτός μου πιστεύε πως η γυναίκα του έρωτος δέν ύπηρεζε στην πραγματική ζωή. Όταν έκανα το στρατιωτικό μου, ο πατέρας μου μου πρότεινε να διευθύνω το εργοστάσιό του. Είχε μεταφέρει τα γραφεία του στο Παρίσι, όπου ύπηρεζε η μεγάλη πιατεία των έκδοτικών όμιών που τον έφημερίδων. Η δουλειά η ένδιέφερε πολύ γιατί δέν με άπομακρύνεσε από την ζωή μου. Είχα όλο τον καιρό να διαβάω και να ασχολούμαι με τις άνιότερες σπουδές μου.

Ήμουν εύτυχης γιατί τα συχνά ταξείδια μου στο Κατουριάς με τράβηξαν από την έλαφρη ζωή που ζούσα με τις γυναίκες στο Παρίσι. Όλες ήθελαν ραντεβού και έξόδους, όλες ήταν παρασηνιάρες και άνιπόφορα φίλωση. Άκόμα κι' αυτή η Μαίρη Σαφί που με είχε κάπως τράβηξει μου φαινότανε βαρετή. Ήταν παντρεμένη μ' έναν κύριο γνωστό μου και η συνειδήσή μου δέν μου επέτρεπε να την άποκτήσω. Οι περισσότεροι φίλοι μου θα το έκαναν και με περιφρόνητα μάλιστα. Άλλα σε μένα άπέρχετο το καλνιέρη των οικονομικών προστάσεων. Ο πατέρας μου είχε παντρευτεί με προέπειδα την μητέρα μου, αλλά, όπως γίνεται συνήθως, οι σχέσεις των άλλων σε έρωταίχες φαινότανε εύτυχητες.

Φαινότανε εύτυχητες κατά τον τρόπο του κι' αυτός. Δέν έλεγε ποτέ του έρωταίχες περιπέτειες μετά τον γάμο του. Και όμως μάντενα πόσο ρομαντικός ήταν κατά βάθος και πιστεύα πως αν εύρισκα κι' εγώ την Άμαρόνα τον όνειρόν μου, θα μπορούσα να είμαι πιστός και εύτυχητός. Τον χωνόνα από τις σχέσεις της με τόνους διάσημους άνδρες κάποια πείρα της ζωής. Για μένα, ήταν ένα επαύρητο, διανοημένο να μάθω, ήταν πηγή άσπερευτη. Είλε πως την προσέχα και με συμπάθησε πολύ. Με προσκαλούσε κάθε Τρίτη στα γεύματά της και με δεχόντανε με πολλή κομπεταρία, γιατί ήθελε να με κατακτήσει και να εκδηλώη έτσι τούς γονείς μου που δεν άφαιναν ενείαση από να μίη την κοινωνία μου.

Ένοιωται πως στις θείας Κόρας ύπυχαν άφωδες νέες γυναίκες έξαισάντες και ανέλαβα να καταστήσω όσες μαζί μπορούσα. Τις κόρησα χωρίς να τις άσπασι, έτσι για να περιμαρτωλώσω και να νοιώσω πόσο η νίκη ήταν εύκολη. Ουμάρια με τί γαλήνη όταν έφτανε κάθε μια από το δωμάτιό μου, καθόμουν στη μελέτη μου χωρίς την ελάχιστη προσπαθεια.

Μή με κρίνετε αυστηρά. Νομίζω πως πολλοί νέοι, σάν κι' εμένα, που δέν είχαν την ήγη να γνωρίσουν εύθις άμείους μια πρόσωπα που τους κατακτούη τη καρδιά, φτάνουν μοναχά από τις πολλές κατακτήσεις στον έγωισμό του δικούμου. Κάποτε ο πόθος μας έγενόλει και πιστεύουμε πως άγαπούμε, με το πρώτο όμως έμπόδιο, τις πρώτες δυσκολίες, υποχωρούμε και γυρνάμε σε άλλες κατευθύνσεις. Κάμια φορά τις Κυριακές στις συναυλίες έβλεπα το κορίτσι κάποιες έωνθες που μου θύμειν την γυναίκα που άνοιγον από τον θάνατο της βοήθεια της μουσικής.

Καρδιά μου πιστεύα πως αν την γνώριζα μπορούσα να την λατρεύω. Ύστερα τελείονα το κοινό, η θαύλασή μου χωνότανε μέσα στο πλήθος το άγνωστο κι' εγώ γυρτζε από σπίτι μου να δω μια ματρίδα που δεν άγαπούσε. Απορούσα με την διπλή μου άπιστία. Ο

ταρώδεις έρωταίχες, ο διψασμένος για άφωροισι έαυτός μου πιστεύε πως η γυναίκα του έρωτος δέν ύπηρεζε στην πραγματική ζωή. Όταν έκανα το στρατιωτικό μου, ο πατέρας μου μου πρότεινε να διευθύνω το εργοστάσιό του. Είχε μεταφέρει τα γραφεία του στο Παρίσι, όπου ύπηρεζε η μεγάλη πιατεία των έκδοτικών όμιών που τον έφημερίδων. Η δουλειά η ένδιέφερε πολύ γιατί δέν με άπομακρύνεσε από την ζωή μου. Είχα όλο τον καιρό να διαβάω και να ασχολούμαι με τις άνιότερες σπουδές μου.

Ήμουν εύτυχης γιατί τα συχνά ταξείδια μου στο Κατουριάς με τράβηξαν από την έλαφρη ζωή που ζούσα με τις γυναίκες στο Παρίσι. Όλες ήθελαν ραντεβού και έξόδους, όλες ήταν παρασηνιάρες και άνιπόφορα φίλωση. Άκόμα κι' αυτή η Μαίρη Σαφί που με είχε κάπως τράβηξει μου φαινότανε βαρετή. Ήταν παντρεμένη μ' έναν κύριο γνωστό μου και η συνειδήσή μου δέν μου επέτρεπε να την άποκτήσω. Οι περισσότεροι φίλοι μου θα το έκαναν και με περιφρόνητα μάλιστα. Άλλα σε μένα άπέρχετο το καλνιέρη των οικονομικών προστάσεων. Ο πατέρας μου είχε παντρευτεί με προέπειδα την μητέρα μου, αλλά, όπως γίνεται συνήθως, οι σχέσεις των άλλων σε έρωταίχες φαινότανε εύτυχητες.

Φαινότανε εύτυχητες κατά τον τρόπο του κι' αυτός. Δέν έλεγε ποτέ του έρωταίχες περιπέτειες μετά τον γάμο του. Και όμως μάντενα πόσο ρομαντικός ήταν κατά βάθος και πιστεύα πως αν εύρισκα κι' εγώ την Άμαρόνα τον όνειρόν μου, θα μπορούσα να είμαι πιστός και εύτυχητός. Τον χωνόνα από τις σχέσεις της με τόνους διάσημους άνδρες κάποια πείρα της ζωής. Για μένα, ήταν ένα επαύρητο, διανοημένο να μάθω, ήταν πηγή άσπερευτη. Είλε πως την προσέχα και με συμπάθησε πολύ. Με προσκαλούσε κάθε Τρίτη στα γεύματά της και με δεχόντανε με πολλή κομπεταρία, γιατί ήθελε να με κατακτήσει και να εκδηλώη έτσι τούς γονείς μου που δεν άφαιναν ενείαση από να μίη την κοινωνία μου.

Ένοιωται πως στις θείας Κόρας ύπυχαν άφωδες νέες γυναίκες έξαισάντες και ανέλαβα να καταστήσω όσες μαζί μπορούσα. Τις κόρησα χωρίς να τις άσπασι, έτσι για να περιμαρτωλώσω και να νοιώσω πόσο η νίκη ήταν εύκολη. Ουμάρια με τί γαλήνη όταν έφτανε κάθε μια από το δωμάτιό μου, καθόμουν στη μελέτη μου χωρίς την ελάχιστη προσπαθεια.

Λέγαμε, λέγαμε. Μου διηγήθηκε πως μια μέρα η καλύτερη φίλη της, η Λίλα, της έλεγε: «Έάν σου ήπνοσα να πωσς από το μπαλόνι, θα το έκανες; Κι' εκείνη παρ' όλίγον για άπάντησε, να δρεθί κάτω από το τέταρτο πάτωμα. Πώς με συγκίνησε αυτή η λεπτομέρεια του χαρταίχους της!

Της είπα: — Πηγαίνετε συχνά στα μουσεία; — Ναι, αλλά εκείνο που με ξετρελλάνει είνε να γυρνάω και να χαζεύω σε μικρούς πηλούς δρόμους... Μόνο που συχνά νομίζω να με συνοδεύη η μοιά κι' ο ύπνεθης... Ιππότης της, ο στρατηγός... Θέλετε νάρθτε μαζί μου αβείο το πρσί; Στις έννεθα θα βρισκόμασιν στο ζώλ του ξενοδοχείου.

Θα ήθελα πολύ... Πρέπει να ήρτω την άδεια από την μητέρα σας για να δω μαζί σας; — Ά, όχι, δά τα κανονίσα μόλι. Οι μεγάλες πέτρες της παλάδας έαυανον από τον ήλιο. Καμινάδες ήπνοσαν έδω κι' έκει, κι' άργά μες προσπερνόνταν τα άμπελα. Σαμνιά μου φάνηκε άλλη και όμορφη η ζωή, φτάνει να είχα κοντά μου το έαυθό αυτό κεφάλι, να φανερώνω το χέρι της για να περάσω ένα δρόμο, να άγγιζα το άέρινο φουστάνι της που σκαίπε το νέο ζωντανό κορμί της. Άγαπούσε τα μικρά μαγαλάκια των παιδαγωγών, έσο και τα μοντέρνα καταστήματα. Στο Πόντε Βέινο σταμάτησε σε μια βιτρίνα με μαρσίους και ροζ κολλήδες.

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

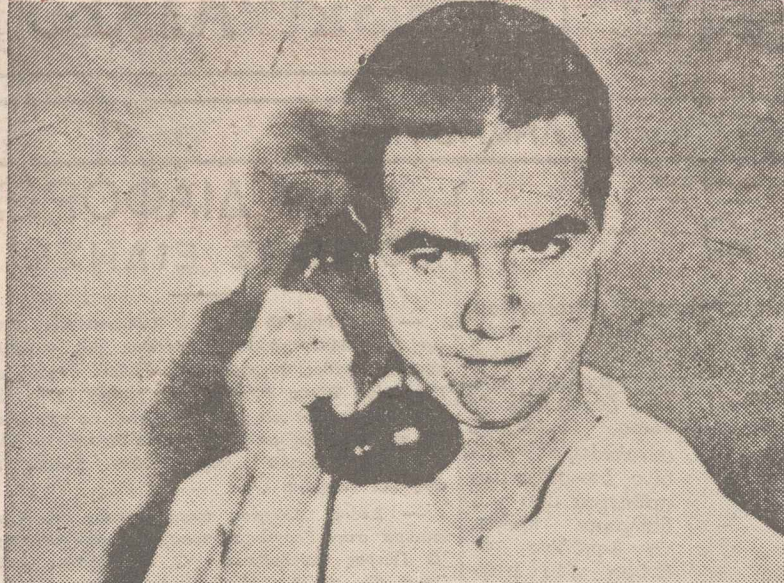
Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

Καθώς σου άντιγράφω τις γραμμές αυτές βλέπω πως με το τίποτα έφηνισσε η γυναίκα αυτή μια εύτυχια διόκληρη μέσα μου. Ήταν τάχα τόσο σπουδαία όλα αυτά που μου έλεγε; Δέν το πιστεύω. Είλε όμως κάτι που έλειπε σε έλους έμεις τους Μαρσένα: κατέχε το μυστικό της ζωής. Άποποισε τις ύπνεθες άκινετες που μας δίνουν αυτό που μας λείπει για να είμαστε όλοκληροι. Έάν δεν είχε γνωρίσει γυναίκες πού όμορφες από την Όντιλ, είλε σχετιση όμοιος με το έξυπνης, πιά πνευματώδεις και μεγάλες καλλιτέχνιδες, καμιά όμως δέν μ' έκανε να άσπασθώ τη ζωή σάν αυτήν. Άπομακρυνόμενος με τις μελέτες και τις δουλειές μου, από τα δέντρα, τα λουλούδια, το έρωτα της φίλης, την φθορά του σπαραγμού, την δροσιά του άέρα, εγώ έφηνισα τώρα όλα μαζί, κάθε ποίη μαζέμαζα από την Όντιλ και σάν ο μουσικό γιγνέται στο πιά μου. Όταν ήμουν μόνος σε μια πιά ή έδωσα τον καιρό μου στα μουσεία ή διάβαζα μέσα στην κρεβατοκαμάρα μου. Θύμεινε κανείς πως ο έξωποτικός κόσμος δεν έφτανε έως έμένα παρά διά μέσου των άριστοιγρημάτων. Η Όντιλ με τράβηξε άμείως προς το σπινά των χρομάτων και των ήχων. Με πήρε στις άγορές Λουλουδιών, μ' άναίσθησε με την ζωή και την κίνηση, με τον κόσμο και την φύση. Την έκανα τάχα να άναβ όταν της μιλούσα για τον Ντάιτε ή για την οικονομική κατάσταση της 'Ιταλίας; Δέν το πιστεύω. Ποιός είλε πως μεταξυ άνδρος και γυναίκας συνήθως μια κοινή, άπειροεπιτη φράση είπωμένη από τα ζεύγη μιας γυναίκας σπρωχνει τον άντρα να φιλήσ το παιδαίο αυτό στόμα, ένώ η γυναίκα αιώθναται να έλκεται από ένα έλκος την ώρα που της λέει τα πιο βαλικά και ποβαλά πράγματα. Για μένα και για την Όντιλ αυτό ίσχυε. Πάντως όταν μου έλεγε στάσεις την ώρα που περνούσαμε έμπρος από βιτρίνες με φετίκια μπριζώ, δέν την έφηνε, δέν γυρνάει, δέν σκεπτόμασιν παρά: [ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

— Είλε διασκεδάσεις, δέν βρίσκεσαι, είλε. Είλε νερά γούστα. Όλα μ' έφτανε που τόσο καταδίκασι στη φτοχή Ντενίλ. Όμωρ, στο σημειωματάριό μου της ένοιχη αυτής δριζώας: «Περπατάς με την Όντιλ. Μοί περιγράφει τα παιδικά της χρόνια. Το κρεβάτι της, απ' όπου έβλεπε το παρθένο και το παρθένο άνοιγε και της φαινότανε πως έβλεπε τον Παράδεισο. Μοί μίλησε για τις παιδικές διδασκαλίες. Συμπίναται τα χρόνια παιδικά και άσπα τα παρθένα και τα ποιήματα. Άγαπά να άνειρεύεται και άνει να κινδυνεύει. Πήδα με άλιγο τα πιά διδάσκαλη έμπόδια». Όταν δέν καταλαβαίνω κάτι, τα μάτια της γίνονται τόσο μεγάλα και το μείωτο της ρυτίδων έλαφρά. Ά, εναι κάνει σάν να μιλά στον έαυτό της κι' αυτό σημαίνει πως κατάλαβε».

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΟΥ ΧΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ

«Όπως αφήγει-
λαν οι εφημερίδες
και οι ασυρματικοί
όλοι του κόσμου,
ο Άμερικανός αε-
ροπόρος Χάρβαντ
Χιούζ, ο υπερχλη-
θής επτάκις έ-
κ ατομικών οδο-
εξετάσεων τον γύ-
ρον του κόσμου έ-
πιτυχόν τον κατα-
πληκτικόν χρόνον
των 91 ωρών και
17 λεπτών, κατα-
ρρίψας ούτω κάθε
προηγούμενον ρε-
κόρ. Κατά τας Ά-
μερικανικές εφη-
μερίδας ο Χάρβαντ
Χιούζ συνδέεται

διά τρυφερού αιώματός με την μεγάλην Άμερικανίδα βεντέτταν Κατερίνα Χέπ-
μπορν, με την οποίαν μόλις και έτελεσε πρό τινας καρού τους άρραβόνες του.
Η Κατερίνα Χέπμπορν ηθ'ήλθε ν' ακολουθήση τον μηνητήρα της εις τήν άκ τόν
κόσμον πτήσιν του, αλλά ο Χάρβαντ ήρνησθη, διότι δεν ήθέλησε να συμμερισθί και
έκείνη τους κινδύνους και τας ταλαιπωρίας του μεγάλου ταξιδιού.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μη μάζ κυττάτε!

Τώρα που μεγάλωσε ή Σίρλεϊ Τέμπλ, νύο μικροί άστέρες εμφανίζονται στο σπερέ-
ωμα του Χόλλυγουντ. Δύο άπ' αυτούς είναι οι άνωτέρω χαραιτωμένοι μικροί, ο γυιός
της Τζέσσι Μπλουντ και ή κόρη της Γκροσιέ Άλλεν. Οι δύο λιλμπυτέιοι σπάρτς έ-
χουν παίξει μαζί σε άρκετές ταινίες ώς τώρα. Όπως γράφουν όμως οι Άμερικανι-
και εφημερίδες — και το πράγμα δεν είναι καθόλου παράξενο — ανεπύχθη μεταξύ
αυτών ένα... ειδήλιον. Και άποδείξει ή άνωτέρω σκηνή έκ του φυσικού, που συ-
λαβεν ο φωτογραφικός φακός. Το φίλημα αυτό μπορεί να μην είναι τόσο «φωτογε-
νικό», είναι όμως έξαιρετικά εγκάρδιο και ειλικρινές!

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΙΝΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΥΨΗΛΗ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Η Α.Μ. ή Βασίλισσα Έλισάβετ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

Την στιγμήν που κυκλοφορεί το τεύχος αυτό της «Ενω-
τάς» ή επίσκεψις του Άγγλικού βασιλικού ζεύγους εις την
Γαλλικήν πρωτεύουσάν εδράσεται περί το τέμα της. Αύ-
ριον — μεθάρσιον οι όληλοι επισκέπται θα άναχωρήσουν ά-
πό το Παρίσι και μετ' άλλους ώρας θα έρπονται εις τήν
Λοδινόν. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν μεμώνει καθόλου την
επικαιρότητα της κατατρώς δημοσιευμένης γλαφυρώτατης
πράγματος, όσον και αυτόρου βιογραφίας της Βασίλισσας
της Άγγλιας Έλισάβετ. Την παραλαμβάνουν άπό ένα
μεγάλο Άγγλικό περιοδικό και την μεταφέρουν εις τας
στήλας μας, χάριν των άναγνωστών μας και άναγνωστρίων,
με την βεβαιότητα ότι είναι ή μόνη άρίστη βιογραφία της
Άγγλικής βασίλισσας.

ΕΚΕΙΝΗ που άργότερα έβυλε να γίνη βασίλισ-
σα της Άγγλιας, γεννήθηκε στις 4 Αυγούστου
του 1900 στο Σάτ Πόλκ Βάντερμπορν του
Χάιγροβαντ και ήταν τή δέκατη παιδί της
οικογενείας του κόμητος Στράδφορν. Πολλά άπό τ' αδέρ-
φια της, όταν γεννήθη ή μικρή Έλισάβετ, ήταν πιά
πολύ μεγάλα, έκτός άπό ένα, τόν Ντάβιντ, που έγινε και
ό συντροφος τών παιδικών της παγνιδιών, άφού δεν
την περνούσε παρά κατά μερικούς μήνες. Η παιδική της
ήλικία πέρασε μέσα στο πατρικό της πύργο του Γλά-
μπερ, που είνε ή πιο άνωρεμένη διαμονή για μία νέα
κόρη.

Η άγωγή της μικράς Έλισάβετ ήταν έξαιρετικά επι-
μελημένη, γιατί μία κόρη τών Στράδφορν δεν έπρεπε να
δωτήσει σε τίποτε άπό τα άλλα κορίτσια της άνωτέρας
αγγλικής άριστοκρατίας, στην όποια άνήκει.
Στά νεανικά της χρόνια ήξερε να μιλή τή γαλλικά
όπως και την μητρικήν της γλώσσα, και ή Γαλλίδα
γκουβερνάντα της δεν ήξερε πώς να επαινέση την επι-
μέλειά της και την επιδοσί της.

Από την παιδική της ήλικία ή βασίλισσα της Άγ-
γλιας άγαπά να άναφέρει συχνά την ήμερα που, για
πρώτη φορά συνάντησε εκείνον που άργότερα θα γινό-
ταν άνδρας της και βασιλεύς της Άγγλιας. Αυτό έγινε
σε μία δεξίωση, που είχαν οργανώσει ο λόρδος και ή
λαίδη Λέιτσοστερ. Ο βασιλεύς ήταν τότε δέκα έτων
και ή βασίλισσα πέντε. Βέβαια, θα ήταν ίσως υπερβο-
ρικό να πουμε πως ή πρώτη έκείνη συνάντησις άπετέ-
λεσε για τή δύο μικρά παιδιά τήν πρόοίον του αιώμα-
τός των. Άλλά άποδοθήτε είνε έξο από κάθε άμφιδο-
λία ότι ή μικρά Έλισάβετ προέβλεψε δυνατή έντίστασι
στο δεκάχρονο βασιλόπουλο. Γιατί ή φροσιγνομία της
είνε άπό κείνης που όταν κανείς δει μία φορά δύσκολα
ξεχνάει.

Το Γενάρη του 1923 οι Άγγλοι, που ένδιαφέρονται
πάντα έξαιρετικά για τή ζωή της βασιλικής τους οικο-
γενείας, πληροφορήθηκαν με έξαιρετική χαρά τους άρραβόνες του
δουκά της Υόρκης — άνέτερου παιδιού του βασιλέως — με την λαί-
δη Έλισάβετ Μπέδ-Λάιντ, κόρη του κόμητος του Στράδφορν.
Καθώς άπλοι άστοι που παντρεύουν τή καλή τους, οι βασίλεις
της Άγγλιας κυκλοφορούν αυτή την άγγελία:

«Ο βασιλεύς και ή βασίλισσα έχουν την πολύ μεγάλην ελπί-
σιν ότι άναγγέλου τον άρραβόνες του πολυγαμημένου
τον υιού δουκά της Υόρκης μετά της λαίδης Έλισάβετ Μπέδ-
Λάιντ, κόρης του κόμητος και της κομίσσης Στράδφορν.

Οι άρραβόνες έθεωρήσαν σαν ευνοϊκό γεγονός και επί πολ-
λής ώρας δεν μιλούσαν πιά στο Λονδίνον παρά για τους άρα-
βόνες αυτούς του βασιλόπαιδους του πολυγαμημένου
αυτού. Οι Άγγλοι είχαν συχνά
νηση έως τή νυχτιά τής
καρδιάς των, αντίθετος προς
ότι συνήθος συμβαίνει.

Τους μήνας που ήκολούθησαν,
τά άγγλικά ταχυδρομεία δεν έ-
παισαν να διαδίδουν κατά χι-
λιάδας επιστολάς και τηλεγραφή-
ματα συγχρηστηρίων εις τήν
ευνυγές ζεύγος των μνηστευμένων
άπό όλα τή μέση του κόσμου.

Άλλά έκείνοι οι όποιοι έχι-
σαν ιδιαιτέρως ήσαν οι κάτοι-
κοι της Σκωτίας, οι όποιοι διά
πρώτην φοράν έόλεσαν μία κό-
ρη της πατρίδος των να γίνεταί
σύζυγος ενός πρίγκηπος υιού
της βασιλικής οικογενείας της
Άγγλιας. Και όταν οι δύο μέ-
λυντες σύζυγοι έπεσκέφθησαν
την πατρίδα της νύμφης, οι Σκω-
τοι τους έκαναν μιά πραγματικά
άξιαστική άποδοχή.

Ύστερα άπό τήν επίσκεψι
ατή στην Σκωτία, οι μελλόντι-
μοι γάμοι στο Λονδίνο, περι-
μένοντας την ήμερα των γάμων
των, που ή τελετή τους θα έπαί-
νε τας διατάσεις ένθνικού γε-
νός.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Είς την Άλβανίαν σημειούται, ραγδαία εξέλιξις εις τήν έμφάνισιν των γυναικών. Την καλλιτέραν άπόδειξιν πα-
ρέχουν οι άνωτέρω δύο φωτογραφίαι. Άπό της ένθνικής στολής, που φορούν, άοιστερά, Άλβανίδες, έως την στο-
λήν των Άμαζόνων, με την όποιαν άλλαι Άλβανίδες παρέρχονται διά των όδων, των Τυράνων, δεν υπάρχει πρo-
ματι μία τεραστία άπόστασις;

ταν άροχέρης, ο κόσμος στεκόταν εκεί, μη θέλοντας να
χάσθ το σπάνιο θέαμα.

Κάθε λεπτομέρεια του γάμου είχε προηγουμένως έπα-
ναλησθί, σε τρόπον ώστε ή θέσις και ο ρόλος του καθε-
νός των προσκεκλημένων ήταν γνωστό και δεν υπήρχε
περίπτωσης να παρατηρηθού λάθη.

Πολύ πριν την ώρα της τελετής τού άδελφίου ήταν γεμάτο
άπό τόν κόσμο των προσκεκλημένων.

Σαφηνά ή μουσική που έπαιάνιζε διαρκώς έπαψε. Ο
κόσμος σηκώθηκε να χαιρετίση τόν βασιλέα και την βα-
σίλισσα της Άγγλιας. Έξω ή άτμόσφαιρα έδονετο άπό
τας ίαχάς του άπειρου πλήθους. Έτέλος ο ύψηλός γαμ-
βός εμφανίστηκε συνοδευόμενος άπό τόν προτοκοκον ά-
δελφόν του πρίγκηπα της Ουαλίας και διάδοχον, και
άπό τόν τρίτον, τόν δούκα βρετανίας του Γλάστορ.

Άίγιες στιγμές άργότερα έκανε την είσοδό της στο άδ-
ελφείο ή νύμφη, στηριζόμενη στο μαρτίο του πατέρα
της, κόμητος του Στράδφορν.

Τό μυστήριον έτελεσθή άμέσως άπό τόν πρίγκηπον της
Άγγλιας άρχιεπίσκοπον του Καντέρβουρυ, ο όποιος
μετά τόν κεκανονισμένον νύαϊ των μνηστήρων τούς έδώ-
σε τας εύχάς του.

Άμέσως ύστερα υπέγραψαν εις τήν ληξιαρχικόν δι-
βλίον οι σύζυγοι και οι μάρτυρες. Διά τόν σύζυγον —ος
μάρτυρες υπέγραψαν ο βασιλεύς και ή βασίλισσα της
Άγγλιας, διά τήν σύζυγον ο κόμης και ή κόμισσα
του Στράδφορν.

Η έγγραφη εις τήν διβλίον καθέριον επίσημα πιά
των γάμων της Α.Β.Υ. του πρίγκηπου Άλβέρτου Φρει-
δερίκου — Αρθούρου — Τεωρόφιου μετά της λαίδης Έλι-
σάβετ — Άγγλικής — Μαργαρίτας Μπέδ Λάιντ.

Άμέσως οι σύζυγοι βγήκαν άπό την έκκλησία και έ-
στάθσαν λίγο εις τήν προπύλαια, όπου τή πλήθος τούς
έπευρήσκει με άσυγκράτητον ένθουσιασμόν.

Ύστερα συνοδευόμενοι άπό μίαν τιμητικήν φρουράν
μετέβησαν εις τήν άνάκτορα του Μπουκινγκχαμ, ένθ' οι
κεκλημένοι ήκολούθησαν άλλην όδον. Κάθ' όλον τήν
πράξιν της γαμήλιου διαδρομής οι νέονυμοι έγιναν τήν
έντιμωμένην των πιά θεομόν έκδηλώσαν άπό μέρους του
λαού.

Όταν έφθασαν εις τήν άνάκτορον κατέβηκαν άπό την
χρυσήν άμαξάν, έστάθσαν, για μία άκόμη στιγμή εις
την πύλην και άπό εκεί εξαίρειται νύαϊ μία άκόμη φορά
τό πλήθος που παραληρούσε.

Τό ίδιο άπόγευμα έφγαν για τή γαμήλιον ταξείδι τους
για τή Σκωτία. Άλλά πριν φύγουν για εκεί πέρασαν μεριές ή-
μέρες σε μία άπόμηση γυνιά του Σούρεθ, σε μία φολλά ύστερα
έτοιμασμένη για τούς δεχθί άπό την φίλην των, την έντιμωτήν
μίσσην Φόναν Γκρέβιλ.

Εκεί πέρασαν μερικές άξέχαστες μέρες, κι ύστερα έφγαν για
την πατρίδα της νύμφης, που θα περνούσαν τόν μήνα του μέλι-
τος στο πατρικό τους πύργο, τόν ιστορικόν πύργον του Γλάμπερ,
με τις πιά πολλές ιστορίες φαντασμάτων που άποδοθήσαν ποτέ σε
λεπτοσυνωικό πύργο.

Όταν έφθασαν εκεί τούς έκαναν μιά άποδοχή, που οι άξέ-
τες δεν είνε ικανές να άποδώσουν. Μπορεί κανένας να περιγράψι
τόν ένθουσιασμό ένός λαού που υποδέχεται μία κόρη του, της ό-
ποιας ή κληρονομία και ή άπόδοσις είνε παροιμιώδης; Δεν άπορει
κανείς κάτοικος του μέρους έ-
κείνου, που να μην την είχε
γνωρίσει, όταν ήταν ένα μικρό
κι άνυπότακτο κορίτσι που έ-
τρεχεν έλεύριμον μέσα στους γα-
ταποσκίοντες κάμους.

Όταν οι δεξιότητες έπίσημες
και λαϊκές — ήταν τέλος, οι δύο
σύζυγοι κλεισθήσαν στον πύργον
του Γλάμπερ για να κοτύουν
άπ' τήν περιεργα μάτια του κό-
σμου την εύτυχία τους.

Έως τόν παλιόν πύργον έκτε-
νεται ένα περλωριο καταπαράνι-
ον, άπό τήν ιδιοκτησία των Στράδ-
φορν, όπου οι σύζυγοι άπολαύ-
θουν άνετα τή φύσι. Για πολ-
ές μέρες κανένα μάτι δεν είδε
τό εύτυχισμένο ζεύγαρι, που έ-
τοι μπόρεσε να γυθί άνεσώλη-
το την μεγάλην εύτυχία του.

Τά άκόλουθα χρόνια πέρασαν
μέσα στην εύτυχία, κανένας τους
δεν περιέμενε όμως πώς θαζόταν
κάποτε ή ώρα που ή χώρα θα
τόν καλούσε να έτελεσθούν τήν
πιά μεγάλη, τήν πιά βαρύν καθή-
κον: τήν καθήκον του βασιλέα
και της βασίλισσας...

ΡΑ-ΥΜΟΝ ΚΛΕΜΑΝ

ΑΠΕΘΑΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Την παρελθούσαν δευ-
τέρα, 18 τρέχ, ημεράς,
άπέθανεν εις τήν Σι-
νάα άνάκτορα, όπου έ-
πρόκειτο κατά σύστασιν
των θεσπόντων της Ια-
τρών να συνεχίσθ τήν θε-
ραπείαν της, ή βασίλι-
σση της Ρουμανίας
Μαρία, σύζυγος του βα-
σιλέως Φερδινάνδου, πα-
τρός του σημερινού βα-
σιλέως της Ρουμανίας
Καρόλου. Η έκλιπούσα
βασίλισσα ήτο μία άπό
τάς ισχυροτέρας —
κειας μορφάς —ης χώρας
της και νεανιώτερων της
Ευρώπης. Εις αυτήν δέ
κατά μέγα μέρος όφεί-
λεται ή έξοδος της Ρου-
μανίας εις τήν πόλεμον
παρά τήν πλευράν της
Γαλλίας και της Άγγλι-
ας, έξοδος ή όποια τό-
σον όφέλησε τούς συμ-
μάχους και την Ρουμα-
νίαν — μεταπολεμικώς.

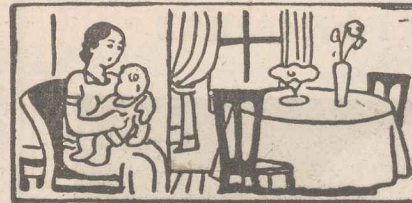

Η δράσις της ως βα-
σίλισσας και ως γυναι-
κός υπήρξεν ευοδατή,
μέγα δέ μέρος της δρά-
σεως της άναφέρεται εις
την φιλολογίαν. Η άπό-
λεια της Βασιλομήτορος Μαρίας υπήρξε δεινόν πλήγμα διά την βασιλικήν οικογέ-
νειαν της φίλης χώρας, όπου και άώισθη ή έσφιχτον πέθος. Την έλπιον αυτήν της βα-
σιλικής οικογενείας της Ρουμανίας συμμερίζεται βεβαίως και ο έλληνικός λαός, εις
τόν όποιον ή έκλιπούσα βασίλισσα ήτο —διαιτέρως αγαπητή, λόγω των στενών δεσμών
που συνδέουν τόν βασιλεύοντα οίkon της Ρουμανίας με τόν έλληνικόν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΝΑ | ΟΠΩΣ Η ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΚΕΡ...

Τας στήλας του Άγγλικού τύπου απα-
σχολεί ή πρώτη γυναίκα ύπουργός εις
τάς Ηνωμένες Πολιτείας, μίς Φράνσις
Πέρκινς, ή όποια, μετά την Γαλλίαν, έπε-
σκέσθη τόν ήμερόν και την Άγγλίαν.
Η μίς Πέρκινς έδωλεσεν ότι είναι άπο-
φασισμένη να έξιχνάσθ εις τήν Λονδίον
ένα άγγλικόν μυστικόν: πώς διαθετούν-
ται οι έργατικά διαφοραί χωρίς άσφυ-
λοδοξία της είνε να θέσθ τέρμα εις τας
έσιγόνες άέρια και όπλα. Η μίς Πέρκινς
είναι ύπουργός της Έργασίας εις τας
Ηνωμένες Πολιτείας και, όπως είπε, φι-
λοδοξία της είνε να θέσθ τέρμα εις τας
δέσφιας που παίρνουν πολύ συχνά οι
έργατικά διαφοραί εις την μεγάλην Ά-
μερικανικήν συμπόλειαν.

Το "Ελ" Δείχνει Φροντίδα

Πολιτισμός καὶ Ἡλεκτρισμός

ΤΙ ΘΑ ΠΗ πολιτισμός ή όπως συνηθίζεται να λέμε «κουλουράκι»: με ρωτούσε με διάθεση συζητήσεως μία φίλη μου.

—Κουλουράκι; Μά θα πη, άγαπητή μου, ηλεκτρικό φως, ηλεκτρικό σίδερο, ηλεκτρικά σκεύη και μηχανές στην ύπηρεσία των ανθρώπων.

—Δηλαδή, θέλεις να πης πως οι ιδέες και ή ψυχική μορφωση...

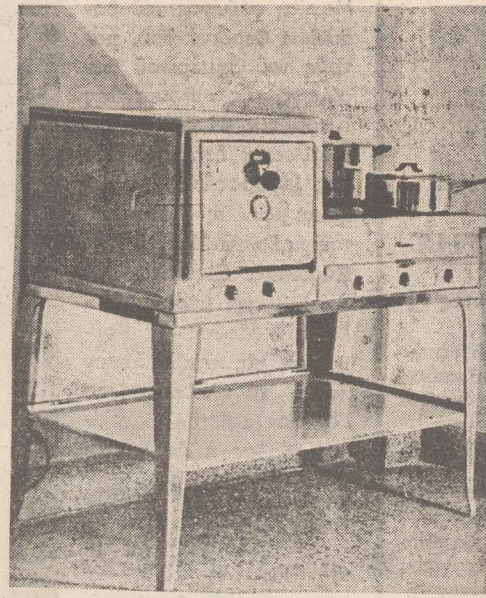
—Δεν θέλω να πω τίποτε από αυτά ή μάλλον θέλω να φτάσω απ' άλλον δρόμο σ' αυτά. Η κοινωνία που έβαλε στην ύπηρεσία της τον ηλεκτισμό σε όλες τις ενέργειες, είναι πολιτισμένη. Το άτομο που έβαλε στην ύπηρεσία του τον ηλεκτισμό είναι πολιτισμένο. Γιατί τί άλλο είναι ο πολιτισμός, παρά ή απελευθέρωση του ατόμου από τις βαρείες χειρωνακτικές δουλειές που τον αποκτηνώνουν και δεν του επιτρέπουν να σκεφθί και να γαρή τις δημιουργίες και τις απολαύσεις της ζωής;

—Στην Γαλλία, σ' ένα μεγάλο Συνέδριο άγροτών που έγινε πρό ήμερών, εξέτασαν, γιατί ο άγρότης σήμερα παντού επιθυμεί ν' αφήνει την γη του και να καταβείνι προς τις πόλεις, και βρήκαν πως τον τραβά ο πολιτισμός και οι οικιακές που προσφέρει ή ζωή της πόλεως.

—Υπάρχει φάρμακο που μπορεί να σταματήσει την αποδημία αυτήν και να δώσει στους άγρότες τον πολιτισμό που φθονούν; Όχι, ήλεκτρισμός.

Το φως, φως, περισσότερο φως, του Γκαίτε γίνεται από φυσική ανάγκη, πρακτική ανάγκη. Ο άνθρωπος έζησε και θέλει να γαρή τας προόδους της εποχής του. Οι άγρότες της Γαλλίας δεν έννοουσαν πως θα τους ικανοποιήσει απλώς και μόνο το ηλεκτρικό φως. Θά ήθελαν και ηλεκτρικές μηχανές καλλιέργειας και κινηματογράφους και ράδιο, και ηλεκτρικές κουζίνες, και ηλεκτρικά ψυγεία και ηλεκτρικά σίδερα...

—Μά καλά, έμας εδώ δεν κατάλαβαν οι άστοί μας

ακόμη την ανάγκη να έπωφεληθούν του ηλεκτισμού και υπάρχουν στίσις πλούσιες και μεγάλες που έχουν ακόμα κουζίνες με κώκ και με άεριο, ψυγεία που περιμένουν να έρθη ο πάγος απ' έξω για να κρυώσουν λίγο το νερό... και σίδερα με κάρβουνα: Τά παποράκια, που έλεγαν ή γιαγιά μου.

—Θά το καταλάβουν κι' εδώ, και δεν θά είναι άργα. Ο τύπος προχθές άνηγ-

νιέλε κάποια είδησι, που έκανε μεγάλη αίσθηση και εδώ. Το ΣΑΙΝΤ - ΙΑΛΑΙΡ, στην Γαλλία, έγινε ηλεκτρικό γαριό. Το ΣΑΙΝΤ - ΙΑΛΑΙΡ γαριό με 900 κατοίκους ήλεκτροποιήθη.

«Κάθε σπίτι έχει την ηλεκτρική κουζίνα του, τον ηλεκτρικό μηχανισμό του για ζεστό νερό... Το ΣΑΙΝΤ - ΙΑΛΑΙΡ μετεβλήθη σε ιδεώδη τόπο πολιτισμού... Τους έγιναν εύκολιές στίς πληρωμές των μηχανημάτων άφαστατες, για να μεταβληθί ολόκληρο το γαριό μαζί και σε λίγες μέρες σε...έπιση παράδεισο. Τά άλλα χωριά της Γαλλίας δεν έχουν παρά να το μιμηθούν βλέποντας τά αποτελέσματα.

«Οι άλλοι λαοί που δεν καταπιόσθηκα έτσι σοβαρά με τον παράγοντα αυτόν της πρόδου, δεν έχουν παρά ν' ακολουθήσουν.

«Όσο για τους δικούς μας τους άστούς, εάν οι ίδιοι κρατούν ακόμη προλήψεις, θά τους ξυπνήσουν τά παιδιά τους.

«Προχθές παρευρέθηκα σε μία οικογενειακή σκηνή. Η κόρη κάποιου γνωστού βιομηχανού, άπέκτησε το πρώτο της παιδί και ή πατέρα της την ρωτούσε πως προτιμούσε το δαυτυλίδι που σκόπευε να ής διαθήση.

—Δαυτυλίδι; φώναξε έξαλλη ή κόρη του! Δεν μου παίρνει καλλίτερα ένα ηλεκτρικό ψυγείο!

Δεν είχε άσχημο γούστο μά την αλήθεια και οι κοσμηματοπώλαι οι δυστυχίες δάπνερτε να το ξέρουν για να μεταβάλλουν τά καταστήματά τους σε καταστήματα πωλήσεως ηλεκτρικών κουζινών, ηλεκτρικών ψυγείων, ηλεκτρικών σκουπών, ηλεκτρικών πλυντηρίων και όλων των άλλων ειδών και έργολείων οικιακής χρήσεως που είναι πρώτης ανάγκης, όπως τά σίδερα του σιδερώματος, αι θερμάστρα, τά μπρίκια, οι καταρόλες και ένα σωρό άλλα πράγματα.

ZOH

ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΝΕΡΟ ΓΑΛΚΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΧΩΡΕΣΤΕ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ Σ' ΕΝΑ ΥΠΝΟΔΩΜΑΤΙΟ; Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Οι υπερμέγ, που έγινε άνδρας γιατί έφθασε την πρώτη κυλιότα του και αντίκρισει αμέσως και τους άφρογες των κυλιών, ο υπερμέγ που σ' λίγο θά έξη και ν' αλλημπαί έάν τον άφνετε, δεν είναι δυνατόν να μην παίρνει και το καθήμεριό μάτιό του με ήλιο νερό.

«Στην ήμια των δύστηνων χρόνων το πρώτο γλυκό μάτιό με το όποιον καθαρίζουμε όλο το σωματάκι του παιδιού είναι μία ύγιεινή ανάγκη την όποιαν δεν πρέπει καθόλου να παραμελούμε.

Τι' αυτό και επειδή στα ξενοδοχεία τά μάτια είναι δύσκολο να γίνονται και στοιχίζουν πολύ, συμπεριλαμβανόμενις τις μητέρες να προμηθευθίν ένα μικρό ταξιδιωτικό πλύνι μάτιό από καουτσούκ, το όποιον μεταφέρουν πολύ εύκολα, ζυγίζει ελάχιστα και χρειάζεται πολύ λίγο νερό για να γαρή, το όποιον μπορείτε να γλιτώνετε θράζοντας στο καμινέτο μία κατασφολίτα νερό. Το μάτιό με ήλιο νερό επιβάλλεται άώην και εάν το παιδί παίρνει θαλάσσιο μάτιό με την μαμά ή με τον μπαμπά του. Αυτό γιατί ή επιδερμίδα των μικρών παιδιών είναι έξαιρετικά ευαίσθητη στο θαλάσσιο νερό και ανδονείται να δαμάσει σκελικά και άσχημα γιατί το θαλάσσιο νερό δεν καθαρίζει. Άνεπαγίως το θαλάσσιο νερό έχει την ιδιότητα να καλύπτει το σώμα με ένα κολύβος στρώμα που σφραγίζεται από αυτό και τις έκκρισεις των πόρων το δερμάτος και το όποιον καθιστά την επιδερμίδα σχεδόν άδιαπέραστη.

Όσο ο υπερμέγ μπαίνει στη θάλασσα, τόσο περισσότερο πρέπει να τον πλένετε και να τον σαπουνίζετε προσεκτικά σ' όλη την επιφάνεια τοι σωματός του. Και ίχνη άμμου άκόμη αν μείνουν στην επιδερμίδα του είναι δυνατόν να την έρεβίσουν πολύ.

Εάν το παιδί έννοειζείται λιγάκι από τον ήλιο, τον θαλάσσιο άέρα και το παιχνίδι, καλά θά κάμει να το μπανιόρετε το θάυον πριν φύγει. Ένα μπάνιο διαρκεί μέσος από νερό 37 βαθμών θά καθονυγάζη το νευρικό του σύστημα και θά το προδιάθεθι να κάνει άδιατάτατο ύπνο. Νά έχετε ένα θερμόμετρο για να έλέγχετε την θερμοκρασία του νερού και να μη έμπατενέσθε εις την δοκιμή με το χέρι σας ή άλλως πως.

Μη παρεμειλίτε έξ άλλου επειδή είναι καλοκαίρι να στεγνώνετε καλά το σωματάκι του παιδιού μετά το μπάνιο. Η άγρασία που θά

Είς το έξοχικό σπίτι των γονέων ή των πεθεμών σας, άνάγει ένα μεγάλο δωμάτιο, το όποιον κρατείται πάντοτε, στην διάθεσή σας για τις διακοπές. Με τά χρόνια όμως, ή μικρή οικογένειά σας μεγαλώνει και τώρα, έχετε δυο άγοράκια 6 και 8 έτών και ένα κοριτσάκι 3 έτών, τά όποια, πρέπει να εγκαταστήσετε.

Η εικόνα μας, παρμένη από το φυσικό, θά σας υποδείξη την λύσι που πρέπει να υιοθετήσετε, για να εγκαταστήσετε τον μικροκόσμο σας, χωρίς να ζητήσετε και άλλο χώρο στο σπίτι, που σ' έφθονούν.

Θά αναθεώρετε σ' ένα μαγαζάκι τοι χορτού, να σας κατασκευάσουν τον σκελετό του διαλύθ κρεβατιού που βλέπετε δεξιά. Το έπιπλο αυτό μπορεί να γίνη από κοινό ξύλο και να διαψι λακάσσει να μην κοστίσει άκριβά. Συμπληρώστε έπειτα τον σκελετό με πολύ έλαστικό μετάλλιο, σε μία και προσθέστε μικρά στρουνατάκια.

Στο επάνω μέρος, το όποιον προστατεύετε με μία έξυλινη μάρα για άσφάλεια, βάψτε το με γαλάζιο ή άσπρο άσιν.

Για να άνεβαίνι εύκολα, του φτιάχνετε και μία μικρή σκαλίτσα, ή όποια με δύο γάντζους θά

ένεινε επάνω στο δόγμα ή στίς πτυχές του μπορεί να προσάληθι διάφορους έρεθισμούς.

Νά έχετε λοιπόν πάντοτε έτοιμες φλωάντες πετσέτες, καλά στεγνές, τις όποιες θά έχετε προηγουμένως έκθεσει στον ήλιο όλο το άπόγευμα που είναι το καλύτερο άπολυμαντικό.

Και μία τελευταία συμβουλή: Μη μεταχειρίζεσθε για να σαπουνίζετε το παιδί σας το ίδιο σαπούνι με το όποιον πλένεσθε έσείς ή που πλένετε διάφορα έσώραρχα, γιατί δεν μπορείτε να ελθε θέλεις για την άσθητικότητά του σαπουνιού αυτού. Πρέπει να έχετε ένα ειδικό σαπούνι από έλαιόλαδο κατά προτίμησι, το όποιον θά χρησιμοποιήτε άπολυκριντικά για το παιδί και θά το προφυλάγεται μετά την χρησιμοποίησή από τις σκόνες.

προσασμίζεται στο κρεβατάκι του.

Τά παιδιά γενικά προτιμούν το επάνω κρεβατάκι. Έσείς όμως, να αποφύγετε να βάλετε το μικρότερο παιδί σας σ' αυτό, προ πάντων δεν κάνει ύπνο άνήσυχο. Στην ανάγκη, μπορείτε εύκολα να προστατεύετε το επάνω κρεβατάκι, με ένα φιλέ, τοποθετούμενο γύρω - γύρω τονωμένο.

Από την άλλη μεριά του παροθύρου, βλέπετε τον καναπέ - κρεβάτι της μητέρας σας. Το κρεβατάκι αυτό είναι κατασκευασμένο από κοινό ξύλο. Η έμπαρσθία πλευρά του είναι καμωμένη με τρέπο, ώστε να

ΦΡΑΝΤΖΟΛΑ ΓΕΜΙΣΤΗ

Η γεμιστή φραντζόλα είναι ένας πολύ νόστιμος μεζές που μπορείτε να τον προσφέρετε για σνακ ή να τον πάρετε μαζί σας σε έκδρομή.

Θά σας χρειασθούν 4 ντομάτες, 25 δο. παύρες έλιπες, 35 δο. κρίσινες, 50 δο. άντζούγιες, 25 δο. κάπσι, 25 δο. άγιογούρα τυροσί, άν θέλετε, 1 κρεμμύδι και 1 φραντζόλα μισής όκας της φόρμας.

Ξεφλουδίζετε τις ντομάτες, τις κόβετε μικρά κομμάτια, άφου άραιφέστε τους σπόρους και τις βάψτε μέσα σε μία λευκή. Καθαρίζετε τις άντζούγιες, τις κόβετε σε μικρά κομμάτια και τις έφτετε στίς ντομάτες. Προσθέτετε την κάπσι, τά άγιογούρα φιλοκομμένα, τις έλιπες, άφου άραιφέστε τά κρεμμύδια, λίγη μουστάρδα, άλάτι, πιπέρι, και άν θέλετε, ένα κρεμμύδι φιλοκομμένο και λίγο μαϊντανό.

Κόβετε τις δυο άκρες της φραντζόλας και με ένα μαχαίρι ή κουτάλι άραιφέτε την ψύχα, την όποια προσθέτετε στα άλλα όικα και την ζυμώνετε μαζί, πολύ καλά, με άνάλογο έλικτικό λάδι. Με το μίγμα αυτό γεμίζετε την φραντζόλα. Τοποθετείτε την φραντζόλα μέσα στο ψυγείο και την αφήνετε 24 ώρες. Έπειτα την κόβετε σε φέτες και τη σερβίρετε, σε μία πλατέλα, σε σχήμα περμιόδου.

ΣΑΛΑΤΑ ΜΑΡΙΑΝΑΣ

Για την σαλάτα αυτή, σας χρειάζονται: 100 δο. πατάτας, 100 δο. φασολάκια φρέσκα, 25 δο. άγιογούρα τυροσί, 2 ώρες ντομάτες, 50 δο. τυρί παμεζάνα και άνάλογη σάλτσα μαγιονέζας.

Καθαρίζετε και κόβετε σε μικρά κομμάτια τά φασολάκια, καθώς και τις πατάτες, τά θράβετε όμοια χωριστά, σε νερό λίγο άλατισμένο. Τά στεγανίζετε έπειτα και τά βάψτε σε μία λευκή. Κόβετε επίσης, σε μικρά κομμάτια τά άγιογούρα, τις ντομάτες ξεφλουδισμένες και το τυρί και τά άναμινώνετε με τις πατάτες και τά φασολάκια, προσθέτοντες λίγο πιπέρι και λίγη μουστάρδα.

Σερβίρετε σε μία σολατιέρα και καλύπτετε τη σαλάτα σας, με την μαγιονέζα που έχετε έτοιμασμένη.

Φροντίζετε για την διάδοσι της "ΓΥΝΑΙΚΑΣ," "Ετσι θά βοηθήσετε να γίνεται διαρκώς καλλίτερη.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΑΝΣΑΜΠΛ ΓΙΑ ΑΓΟΡΑΚΙ 2-3 ΕΤΩΝ

Οι φρόνιμες μητέρες, από το καλοκαίρι έτοιμάζουν τά φθινοπωρινά κοστούμια των παιδιών των. Είναι έξαιρετικά χαριτωμένο το ανσάμπλ αυτό για τά μικρά άγοράκια.

Υλικά: 100 γρ. μαλλι, τρίκλωνο, μπλέ άκουκτό. Βελόνες άρ. 3½, 4 μεγάλο κουμπιά μπλέ και 2 μικρά.

Βελονίζεστέ λάστιχο, 1 πόνο καλή 1 π. άνωσού, 2ου πούαν ζέρσευ πουαντιγιέ 1η σειρά 9 π. καλή 3 π. στον ίδιο πόνο κλπ. 2α Πλέκετε άνώσού τους 9 π. και έπειτα δύοσ μαζύ, τους 3 π. σε ένα πόνο. 3η σειρά 10 π. καλή, 3 π. στον ίδιο πόνο. 4η σειρά 8 π. ή δεύτερη σειρά. Πλέκετε κατόπιν 4 σειρές πούαν ζέρσευ. Έπειτα, στην 9η σειρά, θά πλέξετε 11 π. καλή, 3 π. στον ίδιο πόνο. 10η σειρά όπως την βάψτε, 11η σειρά, πλέκετε 12 π. καλή, 3 π. στον ίδιο πόνο. Πλέκετε κατόπιν 4 σειρές ζέρσευ και έπειτα άρχίζετε πάλι όπως στην 1η σειρά.

Κυλόττα: Άρχίζετε από επάνω. Περνάτε 68 π. Πλέκετε 6 σειρές λάστιχου, σχηματίζετε 2 κουμπιές με 4 π. σε 21 π. έπο τις 2 άκρες. Πλέκετε έπειτα άκόμη 8 σειρές λάστιχο. Κατόπιν 4 σειρές πούαν ζέρσευ και έπειτα άρχίζετε το πούαν ζέρσευ πουαντιγιέ. Άφου πλέξετε 64 σειρές, θά σχηματίσετε τον καβάλλο, αλξάωντας κάθε 2 σειρές 1 π. πριν από

π., 2 π., και 1 π. Κατόπιν, πλέκετε ίσια με λάστιχο, για να σχηματίσετε το άμπισεμάν. Άφου πλέξετε 26 σειρές λάστιχο, κλείνετε συνήχας δύοσ τους π.

Εμπρόσθιο μέρος: Άρχίζετε όπως στην πλάτη έως το άμπισεμάν. Στο άμπισεμάν, θά χωρίσετε το πλεκτό σας, άκριβώς εις το μέσον και θά συνεχίσετε, πρώτα την μία πλευρά. Είς το μέσον θά προσθέσετε 4 π., τους όποιους θά πλέξετε με πούαν ζαρτιέρ, για να σχηματίσετε την πλάτη για τά κουμπιά. Πλέκετε 8 έκατοστά λάστιχο και κατόπιν, κλείνετε για το υτεολέ, σε κάθε σειρά 1 φορά 8 π., 4 π. και 2 π. Πλέκετε έπειτα άκόμη 4 σειρές λάστιχο και κλείνετε συνεχίως δύοσ τους πόντους. Πλέκετε όμοια άντικρουτή την άλλη πλευρά, χωρίς να προσθέσετε εις το μέσον 4 π. άλλα πλέκετε με πούαν ζαρτιέρ τους πρώτους 4 π. και σχηματίζετε δύο κουμπιότρες. Την πρώτη στην 11η σειρά και την δεύτερη στην 24η σειρά.

Μανίκι: Περνάτε 40 π. Πλέκετε 4 σειρές λάστιχο, στην έπομένη σειρά, πλέκετε 10 π. πούαν ζέρσευ στους 24 έπομένους π. πλέκετε 2 π. σε κάθε π. και τελειώετε την σειρά με 10 π. πούαν ζέρσευ πουαντιγιέ. Άφου πλέξετε 7 έκατοστά, σχηματίζετε το επάνω στρογγυλό μέρος του μανικιού, κλείνοντας σε κάθε σειρά, 1 φορά 3 π., 1 φορά 2 π. και έπειτα 1 π., έως ότου σας μείνουν 18 π., τους όποιους κλείνετε συνεχίως. Συγχρόνως που θά σχηματίζετε το στρογγυλό του μανικιού, θά πλέκετε τους 4 πρώτους π. και τους 4 τελευταίους π. με λάστιχο και κάθε 2 σειρές θά πλέκετε 2 π. λάστιχο περισσότερο, έως ότου τελειώσει το μανίκι.

Γιακάς: Περνάτε 88 π. πλέκετε με λάστιχο, έκτός από τους 4 πρώτους και 4 τελευταίους π., τους όποιους πλέκετε με πούαν ζαρτιέρ. Πλέκετε 12 σειρές λάστιχο, κατόπιν 6 σειρές πούαν ζαρτιέρ και τελειώνετε.

Συναρμολόγησις: Στην μπλούζα ράψτε τις πλαινές ραφές, τους δύοσ και έφορμόζετε τά μανίκια και τον γιακά. Στην κυλόττα, άφου ράψτε τις πλαινές ραφές, κατόπιν με τις βελόνες γύρω στα σκέλη, θά περάσετε πόντους, θά πλέξετε 8 σειρές λάστιχο και τελειώνετε.

Τους 2 μεσαίους π. και 1 π. μετά τους 2 μεσαίους π. Όταν έχετε 8 μεσαίους π., θά κλείσετε 3 φορές, στην άρχη κάθε σειράς 10 π. Όταν έχετε 16 μεσαίους π., θά πλέξετε 4 σειρές πούαν ζέρσευ και τελειώνετε. Θά πλέξετε ένα όμοιο κομμάτι άντικρουτό για την άλλη μισή κυλόττα.

Προπαγανδίζετε για την διάδοσι της "Γυναίκας." Είνε το μόνο γυναικείο περιοδικό στον τόπο μας.

Μ. Π. Ο. Ψ. Α. Π. Α. Τ. η: Περνάτε 70 π. Πλέκετε 16 σειρές λάστιχο, 4 σειρές πούαν ζέρσευ και κατόπιν άρχίζετε το πούαν ζέρσευ πουαντιγιέ. Όταν πλέξετε 32 σειρές, θά σχηματίσετε τις μασχάλες, κλείνοντας στίς 2 άκρες σε κάθε σειρά 3

π., 2 π., και 1 π. Κατόπιν, πλέκετε ίσια με λάστιχο, για να σχηματίσετε το άμπισεμάν. Άφου πλέξετε 26 σειρές λάστιχο, κλείνετε συνήχας δύοσ τους π.

Εμπρόσθιο μέρος: Άρχίζετε όπως στην πλάτη έως το άμπισεμάν. Στο άμπισεμάν, θά χωρίσετε το πλεκτό σας, άκριβώς εις το μέσον και θά συνεχίσετε, πρώτα την μία πλευρά. Είς το μέσον θά προσθέσετε 4 π., τους όποιους θά πλέξετε με πούαν ζαρτιέρ, για να σχηματίσετε την πλάτη για τά κουμπιά. Πλέκετε 8 έκατοστά λάστιχο και κατόπιν, κλείνετε για το υτεολέ, σε κάθε σειρά 1 φορά 8 π., 4 π. και 2 π. Πλέκετε έπειτα άκόμη 4 σειρές λάστιχο και κλείνετε συνεχίως δύοσ τους πόντους. Πλέκετε όμοια άντικρουτή την άλλη πλευρά, χωρίς να προσθέσετε εις το μέσον 4 π. άλλα πλέκετε με πούαν ζαρτιέρ τους πρώτους 4 π. και σχηματίζετε δύο κουμπιότρες. Την πρώτη στην 11η σειρά και την δεύτερη στην 24η σειρά.

Μανίκι: Περνάτε 40 π. Πλέκετε 4 σειρές λάστιχο, στην έπομένη σειρά, πλέκετε 10 π. πούαν ζέρσευ στους 24 έπομένους π. πλέκετε 2 π. σε κάθε π. και τελειώετε την σειρά με 10 π. πούαν ζέρσευ πουαντιγιέ. Άφου πλέξετε 7 έκατοστά, σχηματίζετε το επάνω στρογγυλό μέρος του μανικιού, κλείνοντας σε κάθε σειρά, 1 φορά 3 π., 1 φορά 2 π. και έπειτα 1 π., έως ότου σας μείνουν 18 π., τους όποιους κλείνετε συνεχίως. Συγχρόνως που θά σχηματίζετε το στρογγυλό του μανικιού, θά πλέκετε τους 4 πρώτους π. και τους 4 τελευταίους π. με λάστιχο και κάθε 2 σειρές θά πλέκετε 2 π. λάστιχο περισσότερο, έως ότου τελειώσει το μανίκι.

Γιακάς: Περνάτε 88 π. πλέκετε με λάστιχο, έκτός από τους 4 πρώτους και 4 τελευταίους π., τους όποιους πλέκετε με πούαν ζαρτιέρ. Πλέκετε 12 σειρές λάστιχο, κατόπιν 6 σειρές πούαν ζαρτιέρ και τελειώνετε.

Συναρμολόγησις: Στην μπλούζα ράψτε τις πλαινές ραφές, τους δύοσ και έφορμόζετε τά μανίκια και τον γιακά. Στην κυλόττα, άφου ράψτε τις πλαινές ραφές, κατόπιν με τις βελόνες γύρω στα σκέλη, θά περάσετε πόντους, θά πλέξετε 8 σειρές λάστιχο και τελειώνετε.

Προπαγανδίζετε για την διάδοσι της "Γυναίκας." Είνε το μόνο γυναικείο περιοδικό στον τόπο μας.

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Σας συνιστούμε ιδιαίτερος το σημερινό μας έργοχείρι, που είναι διασκεδαστικό, πρωτότυπο και πολύ νεοκορσιφ.

Το κέντημα με ράφια (χόρτο) είναι

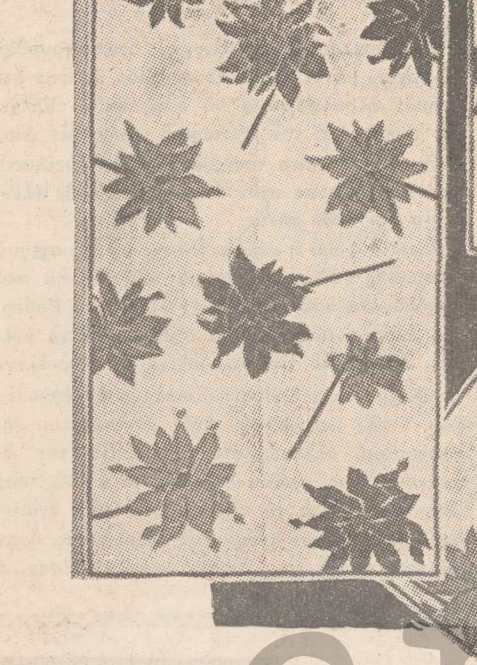
να κεντήσετε και τσάντες, οι όποιες θά είναι γαρντιμένες για την πλά και την έξοχη. Το κέντημα με ράφια (χόρτο) το δίνει έντελώς καλοκαιρινή έμφάνισι.

Το κέντημα με ράφια (χόρτο) γίνεται πάνω σε χονδρό καναβάτσο. Άν θέλετε, το αφήνετε στο φυσικό του χρώμα ή το βάψετε ζωηρόχρωμο, σε άρμονικό γρωματισμό με τά ψάθινα έπιπλά σας.

Θά ντεκοράρετε το κέντημά σας, με γρωματιστά σκουπιστά λουλουδιά από ράφια, όπως βλέπετε στην εικόνα μας. Η διακόσμησης αυτή είναι πρωτότυπη και ναριτωμένη. Μόνο πρέπει να προσέξετε, τά γρώματα των λουλουδιών να είναι άρμονικά.

Θά διαλέξετε 4 γρώματα για τά λουλουδιά: Χρυσάφι No 539 (μάρκα σταυρού) Βιολέ 84, μπρικ 572 καίσινα, 769. Οι μίγοι των λουλουδιών καθώς και ή μποντούρα θά γίνουν πράσινα No 594.

Τις καρδιές των λουλουδιών θά τις κεντήσετε σε αντίθετους γρω-

πολύ της μόδας και μπορείτε να κάνετε γλυκύδου συνδυασμούς. Νά κεντήσετε μαξιλαράκια για τά ψάθινα έπιπλά της βεράντας σας, τραπέζιμαν-πλάκια, πετσέτακια. Άκόμη μπορείτε

ματισμούς. Είς τά γρυσάφια και βιολέ λουλουδιά καρδιές μπρικ, στα μπρικ βιολέ και στα φισέλ γρυσάφια. Είναι πολύ άρμονικά και καλαίσθητοι οι συνδυασμοί που σας υπεισυνόμει.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ

Θέλω να διορθώσω το μπλέ μου ταγιέρ, άν και άκόμη είναι σε καλή κατάσταση.

Απάντησις: Άφου το ταγιέρ σας είναι άσχημο, είναι κρίμα να τό διαλέξετε. Νά το φορέετε με χροματιστές μπλούζες και με χροματιστά άξενονάρ.

Είμαι 1 μ. 65 και ζυγίζω 53 κιλά. Όλο με βρίσκουν άδύνατη. Έσείς, τι νομίζετε; Μπορώ να πάρω μερικά κιλά άκόμη;

Απάντησις: Βεβαίως και πρέπει να πάρει μερικά κιλά. Οι άναλογιές σας, τότε, θά είναι πολύ άρμονικές. Χρειάζεσθε λίγο υπομονή. Νά τρώετε πολλά έμφάδισι, γαλακτοκά δημητριακά, γλυκά και γνήσιον γαρίτες, να κοιμάσθε μισή ή μία ώρα μετά το γεύμα.

Σας παρακαλώ πάρα πολύ, εάν είναι δυνατόν, να μου απαντήσετε στο σπίτι. 1. Σ.

Απάντησις: Σας παρακαλείτε να σας άνατήσω από σπίτι, χωρίς όμως να σας δίνετε την άναθή διεύθυνσή σας. Στα έτήρια της αλήθειας, θά έξη την αλήθειά, να σας άπαντήσω, από την έτήλη της, ή κ. Γωμαερίδου.

Συνά, δάσκει μαθήματα γυναικείας στην "Γυναίκα." Δεν έχετε, παρά να παρακολουθήτε και να έμαρμόρετε τις άσχημες έκείνες, που θά είναι καταλήψεις για την περιποίησή σας.

Στο στρογγυλό πρόσκοπό σας, πηγαίνει πολύ όμοια ή χωρίστερ στα πλάγια, από τον όρον να τραβάτε τά μαλλιά σας προς τά επάνω και

να κάνετε προς τά πίσω ένα ρουλό, πάλιν χαμλά, για να σκεπάζετε τον ψηλό σας λαιμό. Όσο για την άσχημή σας, που έχει πρόσκοπο δόλι, συνιστούμε την χωρίστερ στη μέση, με την όποια θά κερδίση πολύ ή φυσιογνωμία της.

Μπαρτερόλα, Ρεθύμιον. Απάντησις: Μας συνηγορεί πολύ το γράμμα σας 9 Ιουλίου. Αναθεώρετε σε μία από συνηγοριών μας, να συλλέξη τις πληρωμές, που προαίρεται για να άπαντήσουμε στα έρωτήματά που μας έχετε για το Πολυτεχνείο.

Παρακαλούμε, να κάνετε μικρή δαπάνη και έλπίστε, εις το προσέξτε φύλλο, να είμεθα σε θέση να σας άπαντήσουμε. Άπό όσα μας γράφετε, στο δεύτερο γράμμα σας, καταλαβαίνουμε, ότι είδατε άλλον κομμάτι άναστήσεως. Γι' αυτό, σας συνιστούμε να πλέξετε ολόκληρο φόρεμα και όχι χωρίστη μελόδα και φρόντα. Ταχυδρομώς σας στείλουμε ένα θρησκότομο κομμάτι πλεκτού φόρεματος.

Σας ενθαρρύνουμε θερμά για την άποψή, που κάνετε του περιοδικού μας και την όπερ αυτού προπαγάνδα μεταξύ των άλλων κοριτσιών της ήμιας σας.

Προπαγανδίζετε για την διάδοσι της "Γυναίκας." Είνε το μόνο γυναικείο περιοδικό στον τόπο μας.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ-
ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟ
ΡΗΜΑ

Είμαι ή γυναίκα του

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
ΚΑΡΛΑΪΛΑ

26ον
Η ΑΓΓΗ, όμως, ξεκολλούσε :
—Θέλω να μού αναφέρετε, έστω και ένα άνδρα, στον οποίο η γυναίκα μπορεί να δείξει όλον τόν έρωτα, όλο το πάθος, όλη τη στοργή, που νοιώθει ότι είναι ικανή, χωρίς άμεισος να μην έπωφεληθεί ο άνδρας !
—Μπορώ ν' αναφέρω έναν, ελεε Ίωρρά ή Νίνα : τόν Ροβέρτο. Ύπαρχει αυτός ο άνδρας !
—Οσοδήποτε δεν μπορώ να ιδώ καλή τι κακό μπορεί να κάνει στις γυναίκες τó να είναι ελεύθερες, έλεγε ο Τσάρλς. Έτσι μπαίνει τουλάχιστον λίγη όμορφοςή στη ζωή τους !
—Όλοι οι καλεσμένοι ήσαν όρθιοι. Η Νίνα φοβήθηκε την στιγμή που θα είχαν φύγει. Ο δέσ "Ευαγγελιστής" τους έβλεπανε για τó έβγαν της. ή 'Αννη έλεγε ότι θα γενούσε τó καλοκαίρι στο Τυρόλο, ή Μαίρη σκοπούσε άν ήταν προτιμότερο τó να μείνει να προτιμήσει την βάλσαμα αντί τού δονού και ή Νίνα έδειχνε ότι πιθανώς τó ιδεώδες θά ήταν λίγο κι' από τó δύο.

Εβγαν Γ...
Συνήθως, ή Νίνα κι' ο Ροβέρτος, την στιγμή άντι έκινάτοσαν κι' έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου, ήταν μιά αδόκητη ανάγκη : να ξαναγίνουν κείνη της άγαστης τους έστω και μιά όδυνηρη παρεμβολή. Άλλά ή Νίνα τσούδεσε στο δασύτα κι' ο Ροβέρτος την ακολούθησε χωρίς να πη τίποτε. Τώρα, τó ένα μετά τó άλλο, έδωθε όλα τα φώτα. Μό τó σκοτάδι μεγάλωνε ο τρόμος της. Κατά βάθος, τί φοβόταν !
Την νύκτα.

Χωρίς να μιλήσουν, μπήκαν στην κρεββατοκάμαρα. Η Νίνα ήγχε κατ' ευθείαν στο μπάνιο και γυδίσκε. Η Κόρα τα έλεγε έτοιμάς όλα: την νυχτινιά της, τó πεντικέρ της, τίς παντοφλές της. Είλε την σιλουέτα της στον καθρέφτη.

Τι άσχημο ύψος : Είμαι νικημένη.
Όταν γύρισε, ο Ροβέρτος ήταν όρθος, μπροστά τού κομώ, είχε βγάλει τó σκατά του. Τó Υ πού σφηνάτοσαν οι τριαντάρες και φαινόταν σάν λεκονόμεια πού ήταν σπάνια παρουσία και περιέγραφε γνώριμη και ή λεπτομέρεια αυτή έρωστούμενη στην στενοχωρία, που είχε μιά άνωμασία τους.

Η πείρα της είχε μάθει πός ο πόνος συσσωρεύεται, που τρέφεται με άσηματα πράγματα ή σκέψεις τού τι την περίμενε την έκανε ν' ανατιγιάσει.

Ο Ροβέρτος πήγαινε στο μπάνιο. Η Νίνα θυμήθηκε τó κομμάτι, πού ήταν πίσω στον γυμναστή : γυμνασμένη πού άναίετα στην κυριαρχία της συνήθειας, έτρεφε να τó ξεκομίσουν.

Χωρίς να γυρίσει, ο Ροβέρτος έλεγε ένα «εφχαριστώ» κι' έβλεπε πίσω του την πόρτα τού μπάνιου.

Η Νίνα είχε μείνει όρθη, μπροστά στον μεγάλο στογγυλά καθρέφτη της τουαλέτας της, όπου απεικονόταν τó πρόσωπό της. Καθρεφτιζόταν κι' αλόκληρο τó κομμάτι, σάν θεατρική σπηνή. Και ή Νίνα, άλύσιστη μέσα τού ντεζουσιμής της από κόκκινο δελουδο, πού ή άσημενία ζώνη του σερβιάντ στο χαλί, έμοιαζε έτσι σάν μαννεκέν θεάτρου, μαννεκέν χωρίς ζωή, χωρίς έπιθυμία και χωρίς ένεργητικό-τητα.

Όταν ο Ροβέρτος άνοιξε την πόρτα, ή Νίνα ήταν άκίνητη όρθη, κινιζόοντας τó πρόσωπο πού όφονταν στον καθρέφτη.

—Κόρα, λοιπόν, έλεε ο Ροβέρτος, ξερά, κείν σάν στο σπίτι σου.

Η Νίνα ήταν τόσο πολύ συντησμένη με ό-ποιαδήποτε και στην παραμικρότερη έπιθυμία του, όστε καθόισε υπηριανικά. Λίγο άργότερα, από τόν αντίλαλο πού είχαν άφίσει ή φωνή του, κατάλαβε την έιρωναία.

Τι τρέχει, διερωτήθηκε σάν τρελλή, τί συν-δεδή :

Ήταν παρόμοιο και άκόμοιο τó : αήτοι, πού ός τώρα ήταν ένας, έγινε πάλι δύο χωριστά πλάσματα, πού είχαν τó καθένα κι' από ένα μυαλό : δύο ξένοι.

Έκινιτσε τόν Ροβέρτο : έδωζε τόν κοι-τονισμό του, έπεφτε στο κρεβάτι, στην συνηθισμένη θέση του. Τόν είδε στον καθρέφτη να όδύνη τó φός πού άναβε έπάνω από τó κεφάλι του και σκέπτε άπλόχερα άμεισος τó πρόσωπό του.

Πόσο είναι σιωπηλός ! — Μά όχι, είναι από τó φός.

Δέν είχε πλέον ούτε την παραμικρή διάθεση να πιά στο κρεβάτι, να σκησώ τα σκεπά-σματα, ν' αλώσει τó κομμάτι της κοντά στο δικό του.

Την ένοιασε διαταγής — ένα είδος φό-βου, έπίσης — σάν να ήταν ο Ροβέρτος κα-νένος θλιμένος έξολογιστής πού περίμενε να συντελεσθή μιά έρωτική μηχανορραφία. Στο τέλος, ή συνήθεια υπερίσχυσε και πήγε στο κρεβάτι.

Δέν μπορώ ωστόσο να πλαγιάσω δίπλα ο' αυτόν τόν άνδρα, ο όποιος έφαρμικά μού έγινε ξένος. Τίποτε δέν είναι πού έπικινύνουν παρά να παραδίνω κανείς τόν ύπνο του, δέν μπο-ρούμε να κοιμηθούμε, παρά μπροστά ο' ένα

πλάσμα, πού τού έχουμε άπόλυτη έμπιστο-σύνη.

Ένώ ξεκοιμόμυνη την άσημενία ζώνη κι' άφηνε να γλιστρήσει από τούς ώμους της τó κόκκινο δελουδο, μιά πάλι γινόταν μέσα της. Στο τέλος, ντράπηκε για την άναποφασιστικό-τητα και την ταρσθή της και μπήκε γρήγορα στο κρεβάτι, σκεδόν κεραυλά, λέγοντας μέσα της : ο Ροβέρτος είναι μιά ατσαπάνη, την έ-πενόησα από τó τίποτε μέσα στην μονιόδη ά-νάγκη μου ν' αγαπήσω, αλλά δέν όφείταται, ή μόνη πραγματικότητα πού ύπάρχει στον κό-σμον είναι ή παταιοδοξία τών πάντων.

Είλεε πλαγιάσει.
—Όπως ο' έλες τίς έκστάσεις, ύπάρχει ετυ-πικόν» και στόν έρωτα. Μιά καλή καθορισμέ-νη διαδικασία είχε δημιουργηθή κι' επιβλήθη μεταξύ τους, σάν την πορεία μιάς λειτουργίας: άρχιζε αυτήν άκριβώς την στιγμή — και παρά την επανάληψη, ή σημασία της δέν είχε έ-ξασθενήσει καθόλου — και, από τó πλησίασμα τών χειρών τους, ως τó πλησίασμα τών κορ-μιών τους, τó συντηρημένο «τυπικόν» άποτε-λούσε τόν καρβάν, όπου κεντύνον ή διάθεσις τους. Ήταν λίγο σάν τó δευτερόλεπτο πριν από τó άνοιγμα της αλυσίδας στο θέατρο — ά-πόψε όμως, μοιούνται τó δάκτυλό τους άγγι-σαν έλαφρά, από συνήθεια, ή αλυσίδα δέν ση-κώθηκε.

Συνήθως, αυτή την στιγμήν, όταν ένοιωσαν πός ήσαν μόνοι μέσα στο σκοτάδι, ήξεραν ότι άνήκαν ολοκληρωτικά ο ένας στον άλλον, ότι τίποτε από τόν έξωτερικό κόσμο δέν έδίδ-αννε πλέον κανένα τους, ότι με ένα άεικλίνο γόητρομα, έδιναν στον έαυτό τους κάθε έλευ-θερία και κάθε άδεια.

Καμιά φορά ή αλυσίδα άνοιγε σε μιά στιγμή είρωναικής εθιμίας, καμιάν άλλη φορά σάν προκλήματα πού τούς άποσκόλλουν» ο Ροβέρ-τος έκανε τότε σδαρά σχέδια για τó μέ-λλον, διετύπωνε τίς φιλοδοξίες του και έλεγε τα όνειρα πού τόν κατεδίκωναν στην έργασί-α του : την κατασκευή ενός καινοτόμου έ-ργουσταίου, άλλων στο προσωπικό του έ-κμακε έπίσης σχέδια για την ιδιαιτική τους ζωή και ή Νίνα τα συμμεριζόταν δέν ένοιω-θαν ποτέ καμιάν άνάγκη να συζητήσουν, ήσαν πάντοτε σύμφωνοι. Καμιά φορά έπίσης, ή

αλυσίδα άνοιγε ο' ένα άφηρημένο θέμα, στην διαγωγή, στην ζωή, τόν κόσμο και τó μέλλον του» στα ζήτηματα αυτά, ο Ροβέρτος έδειχνε πάντοτε έξαιρετικήν αίσιοδοξία, πότε στην καλοσύνη και την τιμιότητα τών ανθρώπων, ή δέ Νίνα θά ήθλε να συμμεριοθή τίς άντι-λήψεις του. Κι' άλλες φορές, ή αλυσίδα άνοιγε στην στοργή. Κι' άλλες φορές, τέλος, ή αλ-υσίδα άνοιγε στο δάμα των κομμάτων τους, τó δάμα δέ αυτό έπικινύε άπεριόριστα και γε-νούσε όλες τίς δυνατός και ραφινάτες λεπτό-τητες τού πάθους, γεννούσε μιάν άτέλειστη άνάσωση, ένα άτέλειστο μυστήριο, ως την τε-λευταία φράσι, όπου και οι δύο έγμειζαν όμοια από ένα αίσιοθημα ένότητος, συμμεριζώσεως, μεγαλειού, έντυχίας πού έμοιαζε με άνάστασι, πού τούς έδενε μεταξύ τους και πού διαρκώς περισσέτευον—έλεγε σκεπθή ή Νίνα έως τότε — τους έπλησίαζε τόν ένα στον άλλον.

Τό σκέφθηκε αυτό, τó άίσιοθημα. Τώρα δέν μπορώ κάν να τó σκέψω» έίμεθα πλαγισμέ-νοι ο' ένας κοντά στον άλλον σάν δύο ξένοι, δέν μού φαίνεται δυνατόν να ύπηρεζε ποτέ με-ταξύ μας τó παραμικρό μυστήριο, να έχουμε καν δρεθή ποτέ ο ένας στην άγκαλιά τού άλ-λου.

Έδοκίμασε να έρωτήσει τόν έξωτερικό κό-σμο και να ένσωματώσει σ' αυτόν τόν Ροβέρ-το, ένα Ροβέρτο χωρίς κανένα δεσμό μαζί της, ένα Ροβέρτον άπομονωμένο, πού ήθλε να τόν ιδή όπως ήταν, άντικειμενικά.

Έδοκίμασε να τόν άναποφασιστή στο γρα-φείο του, να τόν ιδή με τά μάτια τού συνταξί-αρου του. Είλεν ένα άνθρωπον δρόσος, άκί-λων, χίλιες φορές πύ άκρίαιον από τó κοι-νόν μέτρον τών ανθρώπων τού περιβάλλοντός του, ένα άνθρωπον διορατικόν, ικανόν και με σπάνιαν έντιμιότητα. Ένα άνθρωπον, στόν ο-ποιόν, άλθθεια, μπορούσε να ύπολογίζη ένας συνταξίος. Ένα άνθρωπον, τού όποιου ή έ-νεργητικότητα έδοκίμασε σε συμβόλεια, συμ-βόλεια, άνταλλάξιμες γνώσεις, ύποκειντο υπό την μορφήν έργουσταίου, άερωτικόν, αυτο-κινήτων.

Και μόνο πού τόν μισούσαν έτσι, άνατί-χισσε. Δέν είμαι παρά μιά γυναίκα. Οι άνδρες αήτοι πού είδους είναι ψυχροί και στερούν-ται κεραιών. Τι μπορεί να ξέρη για την ζωή μου και για τó χός της ; Τι μπορεί να είναι

γι' αυτόν ο τρόμος πού με σφίγγει άπόψε ; Γνωρίζει τόν φόβο τού θανάτου ; Πρέπει, όμως, να τόν πλησιάσω. Πρέπει. Άλλά πός :

Έδοκίμασε να τόν τοποθετήση μέσα στοδής φίλους του. Ήταν αυτό πού έλεγαν «οικε-τόπος», «οικογενειακός τύπος», ένας έξαιρετος άν-τιφύκτον, ένας έπιδέξιος παίκτης γκάμρ και τέμπερ—έλεγε νικησει σε πολλούς άγώνες προ-σώβληστος — ένας θελτικός άφηρητής, ένας άνδρας ικανός να κρατήσει μ' έξυπνάδα μιά συνομιλία για την έποχή μας, την γεμιάτη πε-ρικό κι' άναστατώσεις. Με μιά λέξη και γενι-κώς : ένας τέντλεμαν.

Μά δέν είναι ένας πλήρης άνδρας ! φνόμζε άπελπιστικά μιά φωνή, πού έδωγαν από τó βάθος της καρδιάς της.

Για πρώτη φοράν άφ' ότου ήσαν παντρεμέ-νοι δέν ύπηρεζε καμιά συνεννόηση μεταξύ τους. Καμιά συνεννόησης και κανένα ετυπι-κόν».

Δέν ύπηρεζε, παρά τó σκοτάδι και ή σιωπή. Κοιμάται, σκέφθηκε ή Νίνα, με τά νεύρα παλαιότητας με όλη τη σημασία της λέ-ξεως.

Τόν καμνέω. Ο' Ζεο κατάλαβε άμείσως ότι πού έίλετο «καμνέω». Σκέφθηκε λίγο τι να μού άπαντήση. Τέλος έλεε :

—Καλήμερα.
Ο' Ζεο είναι περιφωμό παιδί, μόνο πού δυ-σκολύνεται λίγο να σκεπθή και τó μέγιστο τόν είναι πολύ μικρό. Τά φρούδια του χωρίς να δριζονοιαν πολύ όψη, είναι πολύ κοντά στις ρίλες τών παλιών του. Νομίζω ότι ή συνομιλία μας τελειώσει, αλλά ο Ζεο μού έ-γινε να μείνω. Σκέφθηκε πάλι και μού έλεγε :

—Είμαι, πολύ σκέτος.
Από μιά έξέλιξη χωρίς να με άνηγοσύνη: ο Ζεο είναι πύ παλόνιος από μένα, έπομένως δέν μπορώ να είχα για τόν Τόνν : Αύτη την νύκτα, ο Τόνν είναι στην φυλακή, ζαλοκλή-νος ο' ένα στενό κρεβάτι, μέσα ο' ένα κα-λώς κλεισμένο με κάγκιλλα άνάμω» από τά όποια όλοι μπορούν να τόν βλέπουν κι' ο Τόνν αήτοις ύπηρεξεν ο' άνδρας μου. Ώ ! Θεέ. Θεέ μου πού είσαι στόν σερνόν είμαι πύλο σκληρό αυτό, παρά πύλο, δέν έχω πιά την δύναμη να ήζωσω. Έχω άλήθεια άνάγκη να πεθάνω.

Ο έρωξ δέν ύπηρεζε, ήταν μιά άπέραντη ατ-ταπάτη. Κι' ο Νέλσον ο ίδιος είχε πη ότι την άναποίσε. Κι' ή ίδια έλεγε πός άγαπούσε τόν Νέλσον. Ο Νέλσον την είχαν άκαταλίσθη πολ-λαγαρημένη του. Ο Νέλσον, μάλιστα, της είχε γράψη ότι έξ ατίας της δώ ή μουσική ήταν έντός του κι' ότι θά τού άκούσει να την άγγίση για ν' άκούση μιά συγχρομένη ήχων.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΜΗΝΥΤΟΡ

Με τó τέλος της έποχής παρέχεται ή εύκαιρία ές τόν γυναικειόν υό-σμον να έπωφεληδής τών ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ

είς όλα μας τά είδη μέχρι 5^{ης} Αυγούστου

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ.Μ.ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^ΥΕ

ΕΡΜΟΥ 21 • ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

—Και δέν της μιλάς ; Την βλέπεις και φεύγεις ; —Ναι.
Είδα ότι ο Ζεο ήταν δυστυχισμένος. Έκρεπε να τόν βοηθήσω, Άλλά ή Άν-νι δέν ένδιαφέρειται παρά για τó κεντήμα.
—Μπορώ να σάς καλέσω και τούς δύο. Όχι ; Φο-βόσαι να σωπαινίς ;
—Ναι, κι' έπειτα πολλοί μού μιλάνε και θά έθελαν να τούς μιλό κι' έγώ.
—Χορεύεις ;
—Λίγο. Όχι καλά.
—Πάμε στην Ντάγγμαρ, την καθημέρια τού χορού. Άκου καλά τί θά σου πώ.
Όταν ή Άννι σού μιλά, πρέπει να τίς λές : «Με κάννετε δειλό, θέλω να σο-παινώ όταν είμαι κοντά σας». Επανέλαβέ τó Ζεο.

Επειτα από δεκαπέντε - είκοσι φορές, τó επανέλαβε σωστά. Ετυχώς, μιλά άργά, λίγο άνασκαρής.
—Μπαρούτα της, θά κάνης λίγο τó κεφάλι άριστερά, θά σταυρώσεις τά χέρια στο στέρθος.
—Ετσι...

Φάσκαμε στην Ντάγγμαρ. Τό μύθημα τού χορού άρχισε. Στόν πρώτο γύρο, ή Ντάγγμαρ έβγαλε μιά φωνή. Ο Ζεο την πάτησε, κούσε και άγρήγορα να συνεχίση τó μύθημα.
—Ντάγγμαρ, θά πάρτε ειδικά παπούτσια για τά μύθημα τού Ζεο. Με λεπτερές σόλες και από πάνο με άλουμινίο. Έξοκολούθησε τó μύθημα.

Η Ντάγγμαρ κι' έγώ όρίσαμε ότι ο Ζεο δέν ήταν τόσο άδέσιος όσο φαινόταν. Έσαν όντόνια μύθηματα θά ήσαν άκρίαια, είλα στο Ζεο. Ας πής ότι έχεις πένθος. Ας σού άγο-ράσω ποικιλία με μακριά μανίκια. Είναι πύ καλά. Γυαλιά ; Όχι, ούτε και μονόκλι. Μόνο ένα άκριό δακτυλίδι...

Ο Ζεο δέν έλεγε πιά τίποτε. Τό μυαλό του ήταν πύλο κουρασμένο. Από μέρες άργότερα πήγα σπίτι του, και άμεισος μού έλεε, χωρίς λάθος.
—Με κάννετε δειλό, θέλω να σοπαινώ όταν είμαι κοντά σας.

Ο έρωξ κένε προσηματικά θαύματα. Την είδα μέσα τó Ζεο πού έλεε :
—Άλλά εκείνοι πού είναι μαζί της, δέν μπορώ να τούς πώ τó ίδιο.

—Άλθθεια. Λοιπόν έστω τί θά κάνης.Και μιά φορά ο' άνθρώπων σταματών, χωρίς να ρωτήσουν τίποτε. Περιμένουν μόνο να ρω-τήρης.

—Ναι.
—Τότε θά λές : «Αυτό μ' ένδιαφέρει έξαι-ρετικά, έξηγήστε μου τί σκέψη σας».

Σε λιγότερο από μιά ώρα, ο Ζεο μπορούσε να τó επαναλάβη. Με κίνδυνο να έξυπνήσω τίς διανομήσεις του δύναμεις, συνέχισα τó μύθημα :

—Καμιά φορά οι άνθρώποι κάνουν έρω-τήρης.
—Ναι.
—Τότε θά λές : «Είμαι ζήτημα αντίληψης σας». Επανέλαβέ τó Ζεο !

Τό επανέλαβε, αλλά μιά στιγμήν άριστερά, κοκκίνισε τόσο πύλ χρειάσθηκε ν' άνοήσωμε τó

παιχνίδι του, να τού βάλλωμε κρύες πετούρες στο κεφάλι και να τού κάνωμε ένα ποδούλο-την Άννι άν της άρέση.
—Πέρασε ο ποικέφαλος Ζεο ;
—Είμαι ζήτημα αντίληψης, μού έλεπε.
—Σπουδαία ! Νομίζω ότι πλησιάζω στην έπιτυχία.

—Αυτό με ένδιαφέρει έξαιρετικά. Έξηγή-στε μου τί σκέψη σας.

Μιλώντας ο Ζεο σταύρωσε τά χέρια στο στέρθος και έβλεπε τó κεφάλι έλαφρά στόν ά-ριστερό ώμο.

—Θά σε καλέσω με άνθρώπου πού θά κα-ταλήθουν την Άννι και θά την καλέσω κι' αήτην.

—Με κάννε δειλό. Θέλω να σοπαινώ όταν είμαι κοντά της.

Τό ίδιο όραμα ο Ζεο πέρασε λίγα λεπτά με την Άννι. Τής έλεε τί φράσι του —πολύ άδέσια, αλλά τόσο τó καλλίτερο. Είλεα την Άννι να κοκκινίη λίγο. Τόν παρουσίασα σε μερικους καλεσμένους. Έμεινε ένα τέταρ-το με τόν καθένα χωρίς να κάνει λάθος στις δύο φράσεις του. Τόν έδωξα νωρίς.

Επειτα πέρα από τó χέρι την Άννι και πλησίασα ένα ποικιλία.
—Τί σκέπτεσθε για τόν κ. Μιλό; τόν ρώ-τησα.

—Είμαι δέβαιος ότι εινε Σκανδιναβός δι-πλωμάτης. Έν πάση περιπτώσει εινε φιλε-λεύθερο πνεύμα. Δέν διαβείτα να δαήλη συμ-περάσματα. Τι άντικειμενικότης ! Τι έλλειψη πάθος !

Πήγα με την Άννι, με τρώση ένα φιλό-σοφο για τó Μιλό :

—Είλε ένα δαθύ και προσεκτικό πνεύμα. Κάνει δέν έχει κατάλαβε καλλίτερα άφ' αυ-τόν τίς νέες παιδαγωγικές αντίληψεις. Ο έινε κανέναν Έλβετος γιατρός ή παιδαγω-γός. Πάντως είναι περισσότερο έκτεκτικός πα-ρά συστηματικός. Νομίζεις ότι είχε μερικες διακομικές έπιφυλάξεις στο τέλος της συ-ζητήσεώς μας. Οά εινε φαινόμενα με τόν Γιούγκ κι' όχι με τόν Φρόϊντ.

Ο πύλ ένδοσιωδής όμως ήταν ένας έπι-χειρηματίας.

—Ο φίλος σας εινε παμπρόντος ! Μ' έκα-νε να τού μιλήσω για τά σχέδιά μου έξα-νογής, κι' όταν θέλησα να τόν κάνω να μι-λήρη κι' αήτοις άπέφυγε με ευγένεια την έ-ρώτηση.

Τέλος ρώτησα την Άννι :
—Και σεις τί σκέπτεσθε για τόν καλό μας Ζεο ;

—Με συγκίνησε, μού έλεπε. ΆΤ Δέν εινε παπαγάλος σάν έσας. Καταλαβαίνει κανείς πός ότι λέει όποιανθε θεθεί άφ' την καρδιά του. Εινε τόσο έμφυλακτικός, τόσο μυστη-ριώδης και συνρόνος τόσο άπόδός !

—Ευχαριστώ για τίς φιλοφρονήσεις ! ελ-πα με κάποια πύχρη.

Η Άννι με χτύπησε με τή θεντάλια στο δάκτυλο.

Όταν άνήγγειλα στο Ζεο την πρώτη του νύχ, άρχισε να χορεύη θοιμαθεντικά στο διαμάντι του. Οι τριαντά πού έκανε άφ' τη χα-ρά του σκούσαν 200 δολάρια. Έγώ ευτυ-χώς πληρωθήκα έλαφρά.

Μόλις συνήλα τηλεφώνησα στην Ντάγγ-μαρ για να δώ πού δριζονοιαν τά μύθημα τού χορού :

—Ση μέση, μού έλεπε.
—Μά νός. Εινε μόνο τρεις δομάδες πού άρχισα.

—Ναι, αλλά κάνει πέντε μύθηματα την ή-μέρα.

Την έβλεπα ο Ζεο, πού φαινόταν περισ-σότερο άπαρηχτός, μού έλεπε :

—Θέλω να την δώ στην γκαλερί. Μόνο πού έχει

μιλούν γι' αυτό τó πράγμα.Έξαιρε-τός μου δυό λόγια γι' αυτό.
—Θέλεις να γίνης τεχνοναυτι-κός ; Καλά. Πάρε μιά άσπρινη, βάλε μιά κομμάτσον στο κεφάλι, μονοτάρα στο πόδια. Χρειάζε-ται να μάθης δάδαμα λέξεις.

Όταν ο Ζεο έγινε ικανός να σκεπθή τού είλα :

—Μπαρού ο' ένα πίνακα θά ρωτάς πρώτα την Άννι άν της άρέση.
—Αν της άρέση, «Αννι σός άρέσει αήτοι» ;
—Καλά. Πρόσεξε τώρα. Συχνά, όταν θέ-ληε ένα πίνακα δέν καταλαβαίνει τί παρι-σταίνει. Τότε λές : «Δέν εινε πύλο πλαστικό, εινε όμοις διακοσμικός...»
—Ω, αή έλεε ο Ζεο.

Ρήγορα μπόρεσε να τó επαναλάβη. Συνέ-χισα :

—Καμιά φορά καταλαβαίνεις, κι' αυτό σε πειράζει. Σ' αυτή την περίπτωση θά πής : «Όμοια προσοπάθεια φυσικότητας».

Πήγαμε άσχημα, ή κομπέσσα δέν ήταν άρεστή. Τού έκαναν μασάζ στο λαιμό και στη σπονδυλική στήλη. Ο δυστυχισμένος ο Ζεο ! Με ρώτησε μόνος του :

—Εγεί κι' άλλο άκούη ;
—Ναι. Άν όρίσκη κάτι διασκεδαστικό, λές : «Χαριτωμένο, αλλά έντολος».

Σε δύο μέρες ήξερε και τίς δώδεκα λέ-ξεις. Τόν πήγα στην γκαλερί Κορό. Στο δρόμο τού έπιασα άλλο ένα κόλλο.

Όταν βλέπης ο' ένα πίνακα μιά χτυπή-τη γραμμή, την παρακολουθείς από μακριά, κινώντας άργά τó δάκτυλό σου. Χαρογιάς χωρίς να τίς τίσις τίσις. Αυτό κάνει καλή έν-τύπωση.

Ο Ζεο έλεε σπουδαία τίς φράσεις του. Όταν ήταν μόνος με την Άννι είχε τó δι-καίωμα να σοπαινί. Έξελίγη ήταν ένδοσιωα-μένη με τó γούστο του.

Η Ντάγγμαρ άφ' ε' άλλο μέρος ήταν πέρ-φανη για τó μύθημα της. Όταν ο Ζεο ρώ-ρεσε μαζί της την σκέψην λίγο πύνο άφ' τó έδομας κι' έτσι δέν κινούνε να τίς σπάση τά πόδια.

Τελείωσε την άγωγή τού Ζεο με τρεις φράσεις :

—Πάλη εινε τó να ξέρη κανείς να εινε τόσο άνώτατος όσο και δυνατός : να όλη ή σοφία της άνατολής.

—Ξέρω καλά τó άνθρώπινο σόμμα μόνο οι άρχαίοι Έλληνες μπόρεσαν να τó άποδό-σουν.

—Έχω μόνο όποικειμενικές, σκεδόν συναι-σθηματικές γνώσεις : δέν μπορώ να τίς συ-ζητήσω. Άλλά είμαι πύλο κοντά σας άφ' όσο νομίζετε.

Τόν έδωλα να γράψη ένα γράμμα, στο ο-ποίο γυρνούσε σέ γύρο την Άννι. Την άλλη μέρα έφανε μιά άπάντηση έννεα σελίδων.

—Τί λέει ;
—Λέει να ό.

—Θά με βοηθήσης. Τί θά της πώ όταν παντρευθώμε ;

—Τίποτε. Δέν ύπάρχει άνάγκη.

—Κι' όταν μού μιλάς ;

—Όλα τά λόγια εινε ψευ-τικά» και θά της άνοιγης την άγκαλιά σου. Σπάζω. Θά επαναλάβωμε τη σπηνή με την Ντάγγμαρ. Η πρόβα έγινε, αλλά στο τέλος είδα δάκρυα στο μάτια της Ντάγγμαρ :

—Σε πάτησε πάλι τίς είλα σιγά.

—Όχι. Τόν άγαπά κι' έγώ.

Ο Ζεο Στανίνα Ζεο ! Τής είχε πη τίς άλλες φράσεις !

Ο γάμος του με την Άννι έγινε. Για να φύγουν έδωλε σιγά τί γυναίκα του στο ά-νοχό αυτοκίνητο χωρίς ν' άνέξη την σόα-τα. Και είλα στο πρόσωπο της Άννι ότι θά άγαπούσε πάντα τó Ζεο.

ΖΑΝ ΠΡΕΒΟ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ	Ήδρησκειά των περασμένων	ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ ΝΤΑΙΖΗ
ΠΡΟΣΩΠΑ: Κος ΓΡ. έτών 65. Κα ΓΡ. έτών 58. ΕΦΗ κόρη της, έτών 20. Καθιμένοι στην τράπεζα κουβεντιάζουν. Η Έφη κρατεί ένα διβλό που φύλλομε-τράει, ενώ η Κα ΓΡ. κεντάει ένα χρωματιστό μαξιλάρι. Ο Κος ΓΡ. περιπατεί μπρός στην τράπεζα. Φαίνεται νευρισμένος. Δειλινό. Κος ΓΡ. (μεγαφωνικά). Έφη, παιδί μου, δεν καταλαβαίνεις φαίνεται την καταστροφή που ήθεο του κεφαλι μας και που σώρσσε όλα... Κα ΓΡ. Έχεις δικιο, παιδί μου. Είλα κομ-ραστή τον τελευταίο καιρό... ΕΦΗ (απεφώνεται σαν πατέρα της). Και σό, μαμάκι μου, θα μπορείς να διαβάσεις τα διβλό που αγαπάς και να κάνεις τις «κωσιέν-τες» σου κάθε δράδυ. Κα ΓΡ. Πάντα ήθια μας, Έφη. ΕΦΗ. Μά όχι. Σας λέω έλκινάτα πως δε μ' ενδιαφέρει πως δεν θέγω τηση πύλο έσο ο' αδελφός σου. Ελκίζω δε πως δεν είμαι τό-σο άσχημη και πως θα δρεθή κάποιος που να μ' εκτιμήρη και να μ' αγαπήρη. Κος ΓΡ. Ετύγχεξ όχι, αλλά θα μου εινε άδύνατο να σου δώσω την πύλοκα που έδωσα στις αδελφές σου. Και με τί σημερινή κρίσι-τά κορίτσια που δεν έχουν μεγάλη πύλοκα εινε πύλο δύσκολο να παντρευτούν... Κα ΓΡΗΓ. Εινε τόσο λυπηρό αυτό! (σκου-κίζει λαθραία ένα δάκρυ).	ΕΦΗ (με κάποια δειλία που κάνει τη φωνή της να τρέμει λιγάκι). 'Η οικονομική κατα-στροφή που μας ήρθε τόσο ξαφνικά σαν άνε-περιόριστος θα πάσωση και το έσοχό μας σ' αυτό;... Κος ΓΡ. 'Όχι, παιδί μου. 'Η 'Φωλιάς θά-ρει ή μόνη πύλοκα που θα μπορούσε να σου δώσει... ΕΦΗ (με γέλιο). Τότε γιατί να μη ήρουμε στην Κρήσια χερσόνα, καλοκαιριά, στην αγα-πημένη μας Φωλιά; Άγαντα τόσο πολύ από το σπίτι, που θηλείς τόσο εύκολοις στις γι-γές της ζωής μας το παιδικότα χρόνια μου... Κος ΓΡ. (με λήνη). Και πως αν ήρουμε για πύλοκα το σαιτικό αυτό δε κανένα γουστό, δ' απάτηρη να πούληρη για νάχη έ-να εισόδημα... ΕΦΗ (άποσπαστικά). 'Η Φωλιά δε θα πούληρη ποτέ μαμάκι μου, και αν ακόμα προ-έκυπτε να μείνω παντρεμένη. Πολλά λέω πως είνε άδύνατο να έλκω... άδελ-φωκαρισμένο σπίτι, παλιές μόδες, 'Έγώ ε-ίμαι τ' αγαπώ. Αν έβρατε ποτέ τ' αγαπώ... ΚΥΡΙΑ ΓΡ. Και αν δεν δε θέληρη κανένα; ΕΦΗ (με κάποια άγνηση στη φωνή). 'Ε-κείνος που θα μ' αγαπήρη θα συμπάσχηρη...	αφή τη Φωλιά μου κομμένη μέσα στην πύ-λοκα. Έγώ, μαμάκι, δεν είμαι μονο-κα-μιας το κορίτσι του καλού καρού που τη θηπέσει τόσο περυσινόμα. Το παλιό που θα συμπάσχηρη όλη τη λέξη σου... Τότε μόνο θα μπορούσε να ταυρί-σει... Κος ΓΡ. Κι' αυτό το παλιό... ΕΦΗ... Είν' ο καλύτερος έξοχός μου (Γέμωος... με πεπνυρη). Θα προπαθήρη καλότερηρη τη θέσι του. Και τότε μου έλτηρη το χέρι μου, θα ήρουμε οίκοι... από κάποια εύτυγχεση, και μένα έ-κείνη... έλκω... έλκω... τα άδελφά σου... θάνατο γουστό, κατόπιν... με σεντα, ε-κείνομα στην άγνη και την έκτι-μα... Κος ΓΡ. Μά ο Γέμωος είναι τόσο μα-κάριος... ΕΦΗ. Αυτό δεν έχει καμιά σημασία. 'Η πύλοκα που δεν περυσίνομα και όσον και-ρός σ' έβγα και δουλειάν νάχη μερα για να μπουρνήρη... μέλλω, ενώ με μένω κ-αι... Αν με θέλεις... (Γάστει, άγναλίζει τη μαμά της, την έλ-κει. Ο πατέρας νευράει και τις δυο ανιψι-νέους) αγά. Έχε την εύχη μου κορού-λα... ΑΓΑΠΙΑ... ΝΤΑΙΖΗ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΣΥΖΗΤΟΥΜΕ

ΤΟ ΝΑ ΜΠΟΡΗ κανείς να αρχίζει μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, να τοποθετεί την κάθε λέξη στη θέση της να μην κάνει το ακραίο, να είναι δηλαδή ένας καλός εκωκέρης, είναι πολύ δύσκολο. Χρειάζεται τέχνη μεγάλη για να τελειώσει κανείς με επιτυχία

Μη σκουπίζατε συχνά με το μαντήλι.

την συζήτηση που θέλουμε να αρχίσουμε. Κι αν πολλές φορές μια ενδιαφέρουσα συζήτηση σβύνει, είναι σφάλμα αυτό που μιλάει και περισσότερο ίσως αυτό που ακούει.

Σας δίνουμε μερικές συμβουλές πάνω σ' αυτό το σπουδαίο ζήτημα. Ίσως σας χρησιμεύσουν για να γίνετε και οι δύο εμείς οι ίδιοι συζητητές, αλλά και να τους άλλους να βοηθήσει να αρθούν.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που παρουσιάστηκα «ενόψει» «Ε-π'αληθεία υπερβολικά. Δεν γινόταν κανένα και όλα κορίτσια ήθελα να καλέσω για χορό, είχαν όλα κ'εβαλλήσαν. Άρχισα να απελευθερώμαι, όταν μου σύστησαν ένα ηλικιωμένο κύριο, που φαινόταν να πληττεί το λαιμό του όσο κι εγώ.

Άρχισα να μιλάω, ή μάλλον να μιλάει μόνος του. Τό έπαυσα να μιλάω, οπότε άρχισα να μιλάω πάλι. Τότε είπα: «Τότε, λοιπόν, έγω του λέω...»

Και, πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου, συνεχώς: «Έχετε δικήν να το αγαπάτε. Όλες οι δουλειές είναι ενδιαφέρουσες όταν τις κάνει κανείς με τη καρδιά του. Έτσι και γώ, όταν αρχίζω να εργάζομαι...»

Και μόνιμη έγινε όλη του η ζωή χωρίς να μπορώ να πω μιά λέξη. Αίτιο άσχετο με εμένα: «Θα ήμουν περίεργος να μάθω πως σκεπτόνταν οι νέοι της ηλικίας σας...»

Και καθώς έπαυσα την αναπόληση μου για να απαντήσω, εξακολούθησε: «Είχα την ευκαιρία να συζητήσω με πολλούς από σας πάνω σ' αυτό και είχα την εντύπωση...»

Κι' έτσι, μου εξήγησε πως σκεπτόνταν οι νέοι της ηλικίας μου. Πότε-πότε μου έλεγε: «Ίσως να μου πείτε ότι...»

«Αλλά όχι... Δεν λέω ότι δεν έχετε δικήν σ' ό,τι θέλετε να πείτε...»

«Εγώ όμως, απομνημονεύω, σε ότι με αφορά...»

«Εξ άλλου είμαι βέβαιος ότι είπα της ίδιας γνώμης...»

«Τι συνομιλία μας (δηλ. ο μονολόγος του) κράτησε μια ώρα. Όκτω μέρες αργότερα, έμαθα ότι ο «συνομιλητής» μου είπε για μένα:»

«Είμαι σπουδαίος νέος και συζητώ περίφημα. Εκείνη την ημέρα κατάλαβα

πως με πολλούς από σας πάνω σ' αυτό και είχα την εντύπωση...»

Κι' έτσι, μου εξήγησε πως σκεπτόνταν οι νέοι της ηλικίας μου. Πότε-πότε μου έλεγε: «Ίσως να μου πείτε ότι...»

«Αλλά όχι... Δεν λέω ότι δεν έχετε δικήν σ' ό,τι θέλετε να πείτε...»

«Εγώ όμως, απομνημονεύω, σε ότι με αφορά...»

«Εξ άλλου είμαι βέβαιος ότι είπα της ίδιας γνώμης...»

«Τι συνομιλία μας (δηλ. ο μονολόγος του) κράτησε μια ώρα. Όκτω μέρες αργότερα, έμαθα ότι ο «συνομιλητής» μου είπε για μένα:»

«Είμαι σπουδαίος νέος και συζητώ περίφημα. Εκείνη την ημέρα κατάλαβα

πως με πολλούς από σας πάνω σ' αυτό και είχα την εντύπωση...»

Κι' έτσι, μου εξήγησε πως σκεπτόνταν οι νέοι της ηλικίας μου. Πότε-πότε μου έλεγε: «Ίσως να μου πείτε ότι...»

«Θα μου επιτρέψετε να μην είμαι της γνώμης σας σ' αυτό το σημείο...»

Σ' αυτή την περίπτωση δύο λόγους υπάρχουν. Ή ο συνομιλητής σας δεν θα δώσει σημασία και λέγοντας ψυχρά: «Καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε...»

Ή θα συνεχίσει μόνος. Ή θα σταματήσει και θα πει: «Α, δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε...»

Τότε τα πράγματα περιπλέκονται. Χρειάζεται προσοχή. Πά τι πρέπει να κάνετε: θα πείτε κάτι, ότι θέλετε, προσπαθώντας να βρείτε στη νύμφη σας μια φράση ή μια λέξη που είτε ο συνομιλητής σας, Κι' αν δεν έχετε την τύχη να θυμηθείτε τίποτα, πείτε με δάκρυ: «Είμαι αυτό που είστε ο ίδιος είπατε, τόσο σωστά, όταν σημειώσατε την σημασία...»

Ο φλόγος ξαναρχίζει και σας σώζει. Θα πάρετε το δίπλωμά σας του καλού εκωκέρη.

Για να είμαστε δίκαιοι, δεν ρηθάνει η τέχνη του να ακούτε μόνο. Ύπάρχουν «εκωκέρη» που είναι ποιοτικότεροι από τους καλούς, οι οποίοι τους πρωταθλητές, γι' βέβαια δεν πληρώνονται, είναι δ-

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

μεταρρατές τις δυνατότητες σας, ώστε να μην αρχίζετε έναν ατελείωτο μονόλογο. Μην έχετε ποτέ την εντύπωση ότι είστε άναρχος και λέτε: «Νομίζω ότι σας το έχω ξαναπεί...»

Μην αρχίζετε μια δύσκολη περιγραφή, μη μιλάτε γρήγορα και κυρίως μη μιλάτε δύσκολα ζητήματα χωρίς να έχετε προστοιμασθεί. Είναι επικίνδυνο. Πρέπει να αποφεύγετε όσο μπορείτε την επανάληψη των ιδίων λέξεων. Μη

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

καὶ οἱ γόησες τοῦ Χόλλυγουντ

ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΝ ΑΛΗΘΙΝΑ ΠΑΛΑΤΙΑ. ΠΩΣ ΔΙΑΦΕΥΓΕΤΑΙ Ο ΘΥΝΑΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΟΙ ΠΟΙΟΣ ηλθεύει την τύχη των κινηματογραφικών αστέρων και ονειρεύεται να ζήσει στο Χόλλυγουντ, θα απογοητευθεί όταν διαβάσει τας εντυπώσεις ενός Γάλλου δημοσιογράφου, ο οποίος επέστρεψε εσχάτως από ένα ταξίδι στην Αμερική. Ίδιατέρως επιμένει

ΟΙ... ΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΚΑΗΡΟΙ
"Ας ρίξουμε τώρα μία ματιά και στα σπίτια των άλλων αστέρων. Δηλαδή στις κατοικίες των υπολοίπων 490 διασημών καλλιτεχνών που δεν ζουν σε παλάτια. Στην αρχή θα απογοητευθούμε.

Κατά το πλείστον οι κατοικίες αυτές στερούνται το ίδιο ιδιαίτερο εκείνου θαλασπύριου που κάνει ένα σπίτι να σέ τραβά. Πολλές από τις κατοικίες αυτές είναι κήποι με πρασιές και την αίσθηση πλύνει για το κολύμπι. Αυτή είναι απαραίτητη, ίσως και διότι χρησιμεύει ως τοπικό πλαίσιο για τις φωτογραφίες της στάρ με το μαγιό. Ένας μεγάλος αριθμός από τα σπίτια αυτά χωρίζεται από τα γειτονικά με μία άλλη αλληλ. Ούτε τοίχοι, ούτε φράκτες, ούτε γράμματα. Μερικά δένδρα μόνο. Έτσι οι κατοικίες αυτές καταστά να μην έχουν καμιά ποσοαπικότητα και να μοιάζουν με... αγροτικούς κληρούς!

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ
"Υστερα απ' αυτά δεν πρέπει να εκπλαγεί κανείς μαθαίνοντας ότι η Γκρέτα Γκάρμπο περιέκλεισε την ιδιοκτησία της με έναν υψηλό τοίχο και μία μεγάλη πόρτα. Πριν απ' αυτό ήταν υπογεγραμμένη να τοποθετηθεί ένα είδος γιγαντιαίου παραβάν γύρω από την πύλη της όταν ήθελε να κολυμπήσει ή να κάνει ηλιοθεραπεία, για να μην την βλέπουν οι γείτονες, οι οποίοι ήταν την εποχή εκείνη, η κομική ηθοποιός Ζαζού Πίττε και τα θεατικά παιδιά της.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ
Το σπίτι της Ντολόμες ντελ Ρίο είναι ιδιαίτερος όραση. Η επίπλωσή του είναι μοντέρνα, αλλά, καθόλου ψυχρή. Στην κατοικία αυτή αναπαύεται μία αστείρευτος νεότητος και λεπτότητας. Είναι αλήθεια ότι ο σύζυγος της στάρ, ο Τσάρλς Τζέιμσον, είναι ένας από τους διασημότερους διακοσμητές της κινηματογραφουπόλεως. Το διαμέρισμα της προτιμήσεως της «στάρ» είναι ένα δωμάτιο με κροσάλλινους τοίχους που το αποκαλεί «Αίθουσα των αρωμάτων». Και τούτο γιατί εκεί μέσα βρίσκεται η περίφημη συλλογή της με τα αρώματα τα οποία έχει συλλέξει από όλα τα μέρη του κόσμου.

Η ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΝΕΤ
Η Βίλλα της Κωνστανς Μπέννετ είναι θελκτική. Ίσως η ευρωπαϊκή ανατροφή της Κωνστανς και το γούστο του σύζυγού της, του μαρκησίου ντε λα Φαλαί, να συντελούν σ' αυτό. Πάντως είναι από τις λίγες κατοικίες που έχουν κάποια προσωπική σφραγίδα. Είναι μία πολύ όμορφη βίλλα σε στυλ Ισπανικό με ένα ωραίο «πατίο» όπου τρέχουν βράσες και υδρογόνη φυτά. Γύρω - γύρω από το σπίτι, μέσα στο πάρκο, υψηλά βραχυστοίκα κυπαρίσσια κάνουν μία ωραία αντίθεση με το θερμό κίτρινο χρώμα των τοίχων του σπιτιού.

Το εσωτερικό είναι εξ ίσου ωραίο με το εξωτερικό. Τα δωμάτια δεν είναι ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά και είναι επίπλωμένα με γούστο μάλλον φροντισμένο, παρά Αμερικανικό. Το σαλόνι είναι ταπετσατωμένο με πράσινο «μουάρ» και οι πολυθρόνες έχουν το ίδιο χρώμα. Μερικά ωραία γαλά, τρία ή τέσσερα ταμπλά μεγάλων ζωγραφιών, δίνουν στο δωμάτιο αυτό μία ωραία όψη σοβαρά, μαζί και κομψή.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΚΡΑΟΥΦΟΡΤ
Το σπίτι της Τζέαν Κράουφορντ και του Φράνσου Τόν, στο Μπέρκλεϊ είναι εξ ίσου ελκυστικό. Μία περίεργη λεπτομέρεια: το εσωτερικό διακοσμείται με κάθε χρόνο. Η Τζέαν μεταβάλλει τον διακόσμηση εξ ολοκλήρου. Μάλιστα συμβαίνει να αναμνηστική ενεργά και η ίδια στη δουλειά αυτή και να βαφεί μόνιμη της τοις τοίχους. Τα πιά αναμνηστική της δωμάτια είναι η βιβλιοθήκη της και η διασκέδαση της. Στην τελευταία αυτή φυλάγει μία πληθώρα συλλογή δίσκων των 4 κυριότερων μελοδρα-

στο ζήτημα των... θρυλικών παλατιών όπου κατοικούν οι γόητες και οι γόησες της θόδης. Έδιαβάσα, γράφει, κάπου την φράση: «οι στάρ ζουν μέσα σε αληθινά παλάτια...». Έ, λοιπόν για να είμαι ειλικρινής πρέπει να ος πω ότι όταν πάτε εκεί κάτω και ιδείτε τα σπίτια των «αστέρων» θα γελάσετε για τη φράση αυτή...

Διότι, συνεχίζει, παρά τους τεραστίους μισθούς που παίρνουν οι «στάρ» σπανίως έχουν στην ιδιοκτησία τους «αληθινά παλάτια». Τα παλάτια αυτά μπορούν να μετρηθούν στα δάκτυλα. Και αυτό μέσα σε μία πόλη που φιλοξενεί περισσότερες από 500 στάρ.

ΟΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ
Ανάμεσα στις δέκα προνομιούχες οι πιο γνωστές είναι ο Χάρολντ Λούντ, η Μάριον Νταίβς και η Μαίρη Πίκφορντ. Ίδιος οι κατοικίες των δύο τελευταίων είναι πραγματικά μυθώδους πλούτου.

Η Μάριον Νταίβς που είναι προστατευμένη τού διασώμου εκδότου εφημερίδων Ουίλιαμ Ράντολφ Χίρστ, ζει σε ένα πριγκιπικό μέγαρο. Τα σαλόνια της είναι γεμάτα με πολύτιμα «μπιπλόν» και με πολύτιμες αργαίες. Η Μάριον Νταίβς είναι, λένουν, και κάτοχος ενός κρεβατιού που ανήκει στον Μεγάλον Ναπολέοντα.

Το «Πίκφορντ» η κατοικία δηλαδή της Μαίρη Πίκφορντ είναι ακόμη πιο πολυτελής. Είναι ένα κτήμα πελώριο. Τα σαλόνια του είναι απέραντα. Ακόμη και τα πιάνα με ούρα γάτων στις γωνίες των σαλονιών αυτών. Μία δολοφονική πτέρυγα του μεγάρου είναι διατεθειμένη για τους διασημούς προσκεκλημένους που τιμούν την Μαίρη Πίκφορντ με την επίσκεψή τους και με την φιλία τους. Και στί διαβεί τών προσκεκλημένων βρίσκονται όχι μόνον αυτοκίνητα με τους σωφρονισ, αλλά και δύο αεροπλάνα. Ο δούδ του Κέντ κατέλυσε περισσότερο από μία φορά στο «Πίκφορντ», ενώ ο Μπέρντ Σω, ο διασημός γκιουριστής, προτιμεί να καταλύει στο σπίτι της Μάριον Νταίβς, διότι εκεί η επισημότητα είναι λιγότερη.

ΟΙ... ΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΚΑΗΡΟΙ
"Ας ρίξουμε τώρα μία ματιά και στα σπίτια των άλλων αστέρων. Δηλαδή στις κατοικίες των υπολοίπων 490 διασημών καλλιτεχνών που δεν ζουν σε παλάτια. Στην αρχή θα απογοητευθούμε.

Κατά το πλείστον οι κατοικίες αυτές στερούνται το ίδιο ιδιαίτερο εκείνου θαλασπύριου που κάνει ένα σπίτι να σέ τραβά. Πολλές από τις κατοικίες αυτές είναι κήποι με πρασιές και την αίσθηση πλύνει για το κολύμπι. Αυτή είναι απαραίτητη, ίσως και διότι χρησιμεύει ως τοπικό πλαίσιο για τις φωτογραφίες της στάρ με το μαγιό. Ένας μεγάλος αριθμός από τα σπίτια αυτά χωρίζεται από τα γειτονικά με μία άλλη αλληλ. Ούτε τοίχοι, ούτε φράκτες, ούτε γράμματα. Μερικά δένδρα μόνο. Έτσι οι κατοικίες αυτές καταστά να μην έχουν καμιά ποσοαπικότητα και να μοιάζουν με... αγροτικούς κληρούς!

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ
"Υστερα απ' αυτά δεν πρέπει να εκπλαγεί κανείς μαθαίνοντας ότι η Γκρέτα Γκάρμπο περιέκλεισε την ιδιοκτησία της με έναν υψηλό τοίχο και μία μεγάλη πόρτα. Πριν απ' αυτό ήταν υπογεγραμμένη να τοποθετηθεί ένα είδος γιγαντιαίου παραβάν γύρω από την πύλη της όταν ήθελε να κολυμπήσει ή να κάνει ηλιοθεραπεία, για να μην την βλέπουν οι γείτονες, οι οποίοι ήταν την εποχή εκείνη, η κομική ηθοποιός Ζαζού Πίττε και τα θεατικά παιδιά της.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ
Το σπίτι της Ντολόμες ντελ Ρίο είναι ιδιαίτερος όραση. Η επίπλωσή του είναι μοντέρνα, αλλά, καθόλου ψυχρή. Στην κατοικία αυτή αναπαύεται μία αστείρευτος νεότητος και λεπτότητας. Είναι αλήθεια ότι ο σύζυγος της στάρ, ο Τσάρλς Τζέιμσον, είναι ένας από τους διασημότερους διακοσμητές της κινηματογραφουπόλεως. Το διαμέρισμα της προτιμήσεως της «στάρ» είναι ένα δωμάτιο με κροσάλλινους τοίχους που το αποκαλεί «Αίθουσα των αρωμάτων». Και τούτο γιατί εκεί μέσα βρίσκεται η περίφημη συλλογή της με τα αρώματα τα οποία έχει συλλέξει από όλα τα μέρη του κόσμου.

Η ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΝΕΤ
Η Βίλλα της Κωνστανς Μπέννετ είναι θελκτική. Ίσως η ευρωπαϊκή ανατροφή της Κωνστανς και το γούστο του σύζυγού της, του μαρκησίου ντε λα Φαλαί, να συντελούν σ' αυτό. Πάντως είναι από τις λίγες κατοικίες που έχουν κάποια προσωπική σφραγίδα. Είναι μία πολύ όμορφη βίλλα σε στυλ Ισπανικό με ένα ωραίο «πατίο» όπου τρέχουν βράσες και υδρογόνη φυτά. Γύρω - γύρω από το σπίτι, μέσα στο πάρκο, υψηλά βραχυστοίκα κυπαρίσσια κάνουν μία ωραία αντίθεση με το θερμό κίτρινο χρώμα των τοίχων του σπιτιού.

Το εσωτερικό είναι εξ ίσου ωραίο με το εξωτερικό. Τα δωμάτια δεν είναι ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά και είναι επίπλωμένα με γούστο μάλλον φροντισμένο, παρά Αμερικανικό. Το σαλόνι είναι ταπετσατωμένο με πράσινο «μουάρ» και οι πολυθρόνες έχουν το ίδιο χρώμα. Μερικά ωραία γαλά, τρία ή τέσσερα ταμπλά μεγάλων ζωγραφιών, δίνουν στο δωμάτιο αυτό μία ωραία όψη σοβαρά, μαζί και κομψή.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΚΡΑΟΥΦΟΡΤ
Το σπίτι της Τζέαν Κράουφορντ και του Φράνσου Τόν, στο Μπέρκλεϊ είναι εξ ίσου ελκυστικό. Μία περίεργη λεπτομέρεια: το εσωτερικό διακοσμείται με κάθε χρόνο. Η Τζέαν μεταβάλλει τον διακόσμηση εξ ολοκλήρου. Μάλιστα συμβαίνει να αναμνηστική ενεργά και η ίδια στη δουλειά αυτή και να βαφεί μόνιμη της τοις τοίχους. Τα πιά αναμνηστική της δωμάτια είναι η βιβλιοθήκη της και η διασκέδαση της. Στην τελευταία αυτή φυλάγει μία πληθώρα συλλογή δίσκων των 4 κυριότερων μελοδρα-

στο ζήτημα των... θρυλικών παλατιών όπου κατοικούν οι γόητες και οι γόησες της θόδης. Έδιαβάσα, γράφει, κάπου την φράση: «οι στάρ ζουν μέσα σε αληθινά παλάτια...». Έ, λοιπόν για να είμαι ειλικρινής πρέπει να ος πω ότι όταν πάτε εκεί κάτω και ιδείτε τα σπίτια των «αστέρων» θα γελάσετε για τη φράση αυτή...

Διότι, συνεχίζει, παρά τους τεραστίους μισθούς που παίρνουν οι «στάρ» σπανίως έχουν στην ιδιοκτησία τους «αληθινά παλάτια». Τα παλάτια αυτά μπορούν να μετρηθούν στα δάκτυλα. Και αυτό μέσα σε μία πόλη που φιλοξενεί περισσότερες από 500 στάρ.

ΟΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ
Ανάμεσα στις δέκα προνομιούχες οι πιο γνωστές είναι ο Χάρολντ Λούντ, η Μάριον Νταίβς και η Μαίρη Πίκφορντ. Ίδιος οι κατοικίες των δύο τελευταίων είναι πραγματικά μυθώδους πλούτου.

Η Μάριον Νταίβς που είναι προστατευμένη τού διασώμου εκδότου εφημερίδων Ουίλιαμ Ράντολφ Χίρστ, ζει σε ένα πριγκιπικό μέγαρο. Τα σαλόνια της είναι γεμάτα με πολύτιμα «μπιπλόν» και με πολύτιμες αργαίες. Η Μάριον Νταίβς είναι, λένουν, και κάτοχος ενός κρεβατιού που ανήκει στον Μεγάλον Ναπολέοντα.

Το «Πίκφορντ» η κατοικία δηλαδή της Μαίρη Πίκφορντ είναι ακόμη πιο πολυτελής. Είναι ένα κτήμα πελώριο. Τα σαλόνια του είναι απέραντα. Ακόμη και τα πιάνα με ούρα γάτων στις γωνίες των σαλονιών αυτών. Μία δολοφονική πτέρυγα του μεγάρου είναι διατεθειμένη για τους διασημούς προσκεκλημένους που τιμούν την Μαίρη Πίκφορντ με την επίσκεψή τους και με την φιλία τους. Και στί διαβεί τών προσκεκλημένων βρίσκονται όχι μόνον αυτοκίνητα με τους σωφρονισ, αλλά και δύο αεροπλάνα. Ο δούδ του Κέντ κατέλυσε περισσότερο από μία φορά στο «Πίκφορντ», ενώ ο Μ

